NUMĂR REALIZAT CU SPRIJINUL A.C.F.S.F.
"QUO VADIS ?"- PLOIEȘTI

JURNALUL S.F.®

Nr.66 Anu l III ■ Săptămînal de Science – Fiction ■ 16 pagini ■ 150 lei

1. Istoric parţial

Motto:
"Important nu este să vezi mai departe, ci doar mai adînc."

Lăsînd modestia deoparte, trebuie să recunoaştem că despre "Quo Vadis?" se mai ştie cîte ceva şi nu numai în cadrul fadomului. Unele date biografice nu strică totuşi nimănui, chiar dacă nici nu folosesc.

Deci, în *anno domini 1992* Dan Tărăcilă înfiinţa la Ploieşti un club SF, după o altă tentativă mai mult sau mai puţin reuşită, la Giurgiu. Sămînţa nu era însă aruncată pe un teren virgin. În oraşul primei republici româneşti funcţionase, între1982 şi 1989, cenaclul "Jules Verne", cu reuşite notabile în domeniul artelor plastice. Precizare necesară pentru că destui membrii se fac vinovaţi de a fi activat în ambele.

Dănuţ Ivănescu
QUO VADIS?
IERI, AZI, MÎINE ŞI POIMÎINE

După un an, timp în care "Quo Vadis?" nu a lipsit de la nici o manifestare de gen, reuşind chiar să cîştige unele premii, fandomul răspunde pozitiv la curajoasa propunere ca RomCon-ul '93 să aibă loc la Ploieşti. Drept urmare clubul se transformă în asociaţie cu personalitate juridică, şi anume în *Asociaţia Creatorilor şi Fanilor de Science Fiction "QUO VADIS?"* Ploieşti. Concluziile despre PloCon '93 (nume dea dreptul deşucheat pentru o asemenea academică manifestare, au declarat unii) cad în sarcina altora. Noi am îndrăzni totuşi să spunem, în cunoştinţă de cauză, că respectiva convenţie n-a fost nici mai bună, nici mai proastă decît altele. Ceea ce nu-i o laudă, fără-ndoială. Se poate mai mult, se poate mai bine, nu?

Iar în încheierea acestei scurte prezentări, modul de funcţionare : şedinţe săptămînale (sîmbăta, ora 10.00) la Casa de Cultură a Sindicatelor (sic!), patronul formal al asociaţiei. Sala poate fi precizată cu puţin noroc la 9.55, de către domnul director al sus-numitului lăcaş, care binevoieşte să ne repartizeze vreuna rămasă întîmplător liberă.

2. Date clinice

Motto:
"Sîntem doar complementul a ceea ce putem fi."

Bocănim, cotrobăim, contrazicem, disecăm, desenăm, discutăm, enervăm, începem, întrebăm, putem, răspundem, reuşim, sîntem, spărgem, scriem, strigăm, vrem, votăm.

Noi niciodată nu !

3. Bilanţ estimativ al rezultatelor şi proiectelor, de la înfiinţare şi pînă

Motto:
"Măi să fie!"

a) Reuşite:

-cîştigarea unor premii la diverse concursuri naţionale de proză şi arte vizuale (13±2);
- editarea a cinci numere din fanzinul "Katharsis";
- realizarea de către Cătălin Ionescu a emisiunii SF-FM la Radio Prahova (marţea, ora 19.00);
- organizarea RomCon-ului '93;
- publicarea de texte şi grafică în *"Jurnalul SF"*;
- internaţionalizarea asociaţiei prin cooptarea de membri din Filipeştii de Tîrg, Bucureşti, Giurgiu, Iaşi etc.;
- menţionarea asociaţiei la posturile naţionale de radio, televiziune şi nu numai;
- participarea la tabăra organizată pe insula *Atlantykron*;
- necooptarea unor membri dintre persoanele publice de bine.

b) Nereuşite:

- ratarea celorlalte premii;
- organizarea RomCon-ului '93;
- publicarea de texte şi grafică în *"Jurnalul SF"*;
- menţionarea asociaţiei la posturile naţionale de radio, televiziune şi nu numai;
- eşuarea tentativei de înfiinţare a unor filiale la Tiraspol şi Oţelu Roşu;
- nu avem încă sediu stabil, bani, ministru propriu, editură, un Florin Ursu şi un Ovidiu Petcu;

c) Proiecte:

- descoperirea unor sponsori, pentru că banii ...
- descoperirea altor sponsori;
- capturarea unui număr sporit de muze;
- organizarea PloCon-ului '93 în 2093;
- editarea în continuare a fanzinului "Katharsis" şi în primul rînd al numărului special (6) în limba engleză;
- promovarea de "cultură populară- adică mixajul acesta perfect de ştiinţă-literatură-artă, care se numeşte SF", adresîndu-ne "categoriei juvenile, adică puberi, preadolescenţi, adolescenţi- deci nouă tuturor" {Alexandru Mironov- editorialul *(501,)*, din numărul 501 al CPSFA};
-lansarea unei chemări către tînăra generaţie, care trebuie "să-şi sporească eforturile pentru a-şi aduce contribuţia pe măsura minunatelor condiţii de muncă, studiu şi viaţă, create de partidul şi statul nostru".
{Ioan Albescu- *Almanahul Anticipaţia 1990*}

Poşta redacţiei

o Dan Popescu (PO Box 49 5600, Piatra Neamţ) - doreşte să-şi completeze colecţia cu numerele 29-34, 36, 38,47,(cîte 3 exemplare din fiecare) 40, 46,48-51(cîte două exemplare).

o Dan Gheţu (Buzău) -1. A fost deja un număr Stephen King, 2. Don Simon a promis că se va ocupa şi de IT,3. Nu intră în atribuţiunile noastre recuperarea banilor din abonamente, dar avînd în vedere lungul drum pe care l-am parcurs alături de domnul Călin Gheţu am făcut o excepţie - banii au ajuns la Super Nova şi presupun că ţi-au şi expediat revistele, 4. Băieţii de la Pozitronic vă aşteaptă.

o Visătorul din Cîmpia Turzii -Ai dreptate în ceea ce priveşte fondurile alocate euROconului, dar se putea şi mai rău. In rest e economie de piaţă.

o Matei Donea (Oţelu Roşu) - Dacă ai fi urmărit cu atenţie JSF ai fi văzut că ţi s-a răspuns la precedenta scrisoare. Oricum mulţumim pentru consecvenţa epistolară. Ai depăşit termenul de trimitere şi oricum ai uitat să ne trimiţi şi varianta în limba română.

o Udrea Ion (str. N. Titulescu, bloc A3, etaj 4, ap.13, judeţul Dolj, 1100, Craiova) - Caută cărţile Shining şi Carrie, vinde Răsuflarea morţii de Isaac Asimov (1000 lei).

o Dan Lungu (Timişoara) - Dacă nu ai primit nimic pînă acum înseamnă că nu avem numerele respective. Incearcă să îl găseşti pe Adi Muscă (la Casa Universitarilor) te poate ajuta.

o Şerban Cristian (Baia Mare) - Nu am observat nici o ştampilă a clubului şi în plus scrisoarea nu era semnată, aştept un fax sau o scrisoare oficială plus telefoanele unde puteţi fi contactaţi.

o Ne-au trimis texte - Nebeleac Andrei, Paul Hedon, Malcomete Dan, Andrei Cojocaru, Mircea Naidin, Rareş Szeitz, Mihai Manuel .

NOTA
In numărul viitor ne vom ocupa pe larg de articolele din Curierul Naţional şi România liberă, apărute sub semnătura lui Aurel Cărăşel, referitoare la Festivalul Quasar; articole în care se aruncă o grămadă de informaţii eronate în ochii cititorilor, se fac declaraţii facile şi lipsite de adevăr.Vom încerca deasemenea să ne ocupăm de problematica audio -vizualului, fiindcă semnatarul articolelor respective este totuşi student la Facultatea de ziaristică şi n-am vrea să piardă anul.

JURNALUL SF
Premiul Convenţiei Naţionale de SF 1993
Editat de : INTACT
CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURA ŞI ARTĂ
Colectivul de redacţie:
Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*,
Număr realizat de:
Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU, Dan MERIŞCA, Cristian IONESCU, Nicolae C. ARITON, Mihai Dan PAVELESCU, Petricl SÎRBU, Dan POPESCU, Isabela ION *(Redactori)*
Marian IRIMIA *(fotoreporter)*
Adresa redacţiei :
Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti
tel. fax: .3.12.71.35
Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

DISIDENT

De la o vreme se înmulţesc atacurile împotriva SF-ului. Faptul, în sine, nu este supărător, pentru că are, printre altele, şi semnificaţia unei încercări de regăsire pe sine, undeva într-un spaţiu-timp incert. În fond, dacă SF-ul deranjează înseamnă că există.

Aşadar un atac din exterior, de talia, forţa şi elegnţa lui Dan Stanca (suplimentul ziarului „Cotidianul", „Litere, arte & idei", numărul 119 din 6 septembrie 1993) de pildă era, poate, dintr-un anumit punct de vedere, previzibil: main-stream-ul nu este încă dispus să constate că ar putea avea– foarte curînd– un adversar de marcă, cu care să împartă locul pe care nimeni nu cuteza să-l rîvnească. Repetăm, încă. Nu poţi însă înota împotriva curentuui mai mult de cîteva sute de metri...

Dar un atac din interior surprinde.Cu atît mai mult cu cît se declară tare şi senin că „Ceauşescu a luat în mormînt şi SF-ul românesc" (Cristian Tudor Popescu, Jurnalul SF nr. 61, articol preluat din ziarul „Timpul", primul număr din ianuarie 1994). Surprinde, în primul rînd, prin vehemenţa tonului. Apoi, în al doilea rînd, prin punctul de vedere practicat. Şi, în al treilea rînd – paradoxal – prin concluzia drastică.

Dar să privim pe rînd cele trei aspecte.

Tonul dlui Cr.T.Popescu, este, în fond, cunoscut atît în SF cît şi în ziaristică. Este însă momentul să constatăm că pentru a deveni un Damon Knight al SF-ului românesc trebuie ceva mai mult decît un simplu ton de forţă – care nu este motivat prin ideile susţinute. Pe de altă parte, tonul însuşi poate fi deranjant. Pentru că se poate face o paralelă imediată între tonul folosit în articolul despre care discutăm şi vehemenţa unor materiale de început ale dlui Popescu, din ziarul „Adevărul", la adresa unor nume binecunoscute ale disidenţei româneşti. Nu este vorba de tonul folosit de unele foi al căror nume nici nu merită amintit, dar dl Popescu nu este un ziarist patriotard. Dacă am lupta cu armele lui am fi poate

Florin GROFU

tentaţi să întrebăm, intempestiv: „Dle Popescu, la urma urmei, de ce tocmai Adevărul?" Noi însă n-o vom face-o.

Privind acum prin prisma punctelor de vedere enunţate, Popescu are dreptate atunci cînd vorbeşte de valoarea literară, dar se comportă ciudat cînd vine vorba despre SF-ul sovietic. Ne îndoim de valoarea unui Efremov– deşi a fost unul dintre extrem de puţinii autori ruşi exportaţi în Occident– şi de comunismul ultra-trandafiriu al scrierilor sale („Nebuloasa din Andromeda", de exemplu), ne îndoim de Beleaev din aceleaşi motive ideologice ("Traficantul de aer", etc.). Pînă şi "Întoarcerea", una din primele scrieri semnate de fraţii Strugaţki este departe de a fi o capodoperă– iar pînă la "Picnic la marginea drumului" aveau să mai treacă mulţi ani.

Şi atunci? Dăm în amărîtul de cerc al micilor inventatori şi acceptăm SF-ul rusesc, doar cu precizarea că necazul vine numai din faptul că nu am avut acces *decît* la el? Ce s-ar fi întîmplat dacă nu aveam acces *decît* la SF-ul anglo-american?

Desigur, nimeni nu neagă că SF-ul românesc este într-o stare îngrijorătoare.

Se vorbeşte fără acoperire de un conflict între generaţia „optzeci" şi cea „nouăzeci", fără ca acest conflict ideologic să transpară pe tărîmul scrisului, iar "nouăzeciştii" nu se înghesuie de fel să ia locul rămas vacant al "optzeciştilor". Popescu aminteşte de concurenţa zdrobitoare a traducerilor. Concurenţa însă poate naşte valoare. Şi aici stă cheia, nu în catalogări sterile.

Iar concluzia interviului reprodus în "Jurnalul SF" este de-a dreptul stupefiantă. După ce demonstrează că SF-ul a fost o jucărie în mîna puterii, şi nu numai, constituindu-se într-un veritabil instrument de reprimare a profesionalismului, se admite totuşi că există un rezultat palid al anilor ceauşişti: cîţiva scriitori care, timid, continuă. Punctul de vedere este, în principiu, corect. Dar a privi lucrurile în adevărata lor lumină nu înseamnă a desfiinţa. A căuta şi descifra enigmele unei stări îngrijorătoare, prelungite, nu înseamnă decît *a înţelege*. "Motorul SF-ului românesc nu amorsează", spune Cr. T. Popescu. "El avea substanţă atît timp cît s-a putut constitui ca o modalitate de descărcare, de evaziune a unor mase de tineri şi nu numai, înainte de 1989. El a fost specific unei epoci. Acea epocă a murit."

Aşa să fie, domnule Popescu? Deci după 1989, România a devenit cea mai bună dintre lumi? Economia de piaţă s-a implementat automat şi am început cu toţii să nu precupeţim nici un efort pentru a o duce pe culmi cît mai înalte de... Să fim serioşi.

Dacă SF-ul s-a constituit numai ca literatură evazionistă, atunci are– din păcate– un viitor luminos, ca să mai folosim un citat celebru. Pe de altă parte, în avalanşa de traduceri care trebuie, de bine, de rău, să umple un mare gol, au apărut deja şi volume scrise pe teme pînă acum prohibite: contrautopia, religia etc. SF-ul românesc este în continuare contrariat de oceanul de traduceri– pe care îl ignora cu desăvîrşire înainte de 1989– dar aceasta nu înseamnă că a murit. Nu înseamnă că asistă degajat la degradarea nivelului cultural şi nu numai cultural al societăţii noastre.

Şi este foarte greu de crezut că mormîntul lui Ceauşescu a atras exact SF-ul românesc. Ar fi unul din rarisimele lucruri duse. Toate celelalte au rămas, mai mult sau mai puţin aceleaşi, şi SF-ul dispare?

Orice dispută de idei de un anumit nivel nu poate decît să fie benefică SF-ului nostru, care va trebui fără îndoială să-şi dezvolte un instrumentar critic puternic şi foarte selectiv. Iar viitorul va aparţine exclusiv valorii– valorii literare– aşa cum sublinia şi Cr. T.Popescu. Şi a înota împotriva curentului este, repetăm, cel puţin neeconomic pentru a folosi un eufemism.

Astfel că, dintr- un punct de vedere global, nu este cazul să ne grăbim cu afirmaţii fără acoperire. Pentru că prinşi de frenezia articolului reprodus în *Jurnalul SF* am fi şi noi tentaţi să terminăm cu o exclamaţie care să poată fi totuşi iertată, la o adică, prin prisma prieteniei care ne uneşte- sperăm- în continuare: "dragă Cristi, pentru un zombi disident, te ţii destul de bine!"

Cătălin IONESCU

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director administrativ:
Titus GUVIR – tel.: 3.12.93.66
Tehnoredactare:
Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ
Culegere: Luiza PĂDUREANU
Corectură: Ancuţa VINŢEANU
Montaj offset:
Daniel STĂNICĂ, Mariana SEBE, Silvana GREERE
JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot procura de la orice centru RODIPET.
Acest tiparitura face parte din reteaua nationala a publicatiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

Don SIMON

DEDICATĂ LUI ROGER WATERS

WELCOME TO THE MACHINE

MOTTO:
Sper ca viermii să-ţi fi mîncat mai întîi creierul, Svolsen. Creierul ăla blestemat care a închipuit lumea de astăzi.

1 Nu este vina ta că eşti **worker**. Şi nici nu ştii a cui vină este. Dar eşti **worker**. Nu *U-TV*, nu *M-TV*, nu *C-TV*)*. Nu eşti nici măcar **menthat**. Ca să fii **menthat** trebuie să fii android. Însă tu eşti om. Şi **worker** pe deasupra. Dar nu eşti nedependent social. Tu poţi mînca, poţi să te îmbeţi, să te droghezi sau să te culci cu o femeie. Iar a doua zi poţi s-o iei de la capăt. Atît cît te vor ţine oasele. Un nomadic man nu poate să facă toate astea. El mănîncă ce găseşte, se culcă cu o femeie în noroiul drumurilor, în mizeria blestematei de soarte care îi dă iluzia că libertatea este calea fericirii. Iar ideea asta le stăpîneşte creierul şi le albeşte ochii. Iar dacă tu eşti un tip cu puţină imaginaţie, atunci el nu o are deloc.

Fii fericit, **worker**. Fii fericit, acolo unde îţi îndeplineşti contractul cu societatea, fii fericit în semiobscuritatea habitatului tău, cu mirosurile şi lucrurile lui, cu femeile care trec prin el, indiferent că ele reprezintă ceva sau nu pentru tine. Poate că va sosi ziua cînd nu vei mai privi lumea doar pe clişee. Poate că ochiul imaginaţiei tale se va elibera de urdoarea realităţii şi poate atunci vei fi în stare să vezi limpede, pînă la limita orizontului. Pînă atunci resemnează-te, **worker**. Aşa a vrut Dumnezeu. El l-a înzestrat pentru întîia oară cu imaginaţie pe Cain. Iar Cain şi-a imaginat că poate schimba ceva în lumea primordială. Şi l-a ucis pe Abel. Şi a avut dreptate. Căci Edenul s-a schimbat de atunci, a fost tot timpul în schimbare timp de mii de ani, iar astăzi nici nu mai ştii dacă vreodată a existat o grădină a fericirii. Şi totul datorită imaginaţiei. Căci pe ea ne-a lăsat-o Creatorul ca să ne încerce. Iar noi o folosim ca pe o armă sau ca pe o unealtă a parvenirii.

Aşa că mai bine nu spera că va veni ziua cînd electrozii înfipţi în fosele temporale vor găsi în creierul tău abrutizat acel minim de imaginaţie care să te facă să devii *U-TV*. Mai bine nu spera, **worker**. Poate ziua aceea nu va veni niciodată, iar tu te vei măcina, îţi vei pierde şi bruma de imaginaţie pe care o ai. Poate că vei înnebuni şi ce aiurea ar părea ca nişte nebuni să-ţi spună ţie că eşti nebun. Căci trăieşti într-o lume nebună. Lumea nebună a lui Svolsen. Iar dacă ţi-ai pierde luciditatea, ce ai face, **worker**? Ai scuipa în ochi un poliţist? Dacă speră ca tine?

Şi n-ar fi nebunesc de-a dreptul ca un **worker** să scuipe un alt **worker**?

Aşa că ţine frînele cum trebuie. Priveşte lumea din afară deschizînd bine ochii. Eşti **worker**, iar lumea la care aspiri în secret nu ar exista fără tine. Pentru că la standul tău, lucrezi bucăţi din ea.

2 Eşti Vinto Segada şi ai treizeci şi cinci de ani. Eşti **worker** de cînd ţi-ai terminat formaţia, la unul din modulele uriaşei caracatiţe *Channel Chart Television*. Ai trăsături colţuroase, dar nu este vina ta. Este vina tîmpitului care ţi-a desenat schema genetică. El a vrut să fii aşa, sau era beat cînd te-a închipuit, sau nu avea prea multă imaginaţie. N-o să ştii cine a făcut asta. N-o să ştii pentru că informaţia a fost ştearsă din momentul cînd ai văzut lumea pentru întîia oară şi ai urlat. O să trăieşti în acest furnicar cu nădejdea că soarta îţi va releva vreodată, acel om pe care tu vrei să-l priveşti în ochi. Pînă atunci, dacă va fi vreodată „atunci", vei fi un **worker** cu trăsături colţuroase, cu ochii violeţi, cu părul împletit în cinci cozi groase, pe care le ţii aduse peste piept, pînă atunci vei lucra la o linie de asamblare a ecranelor *U-TV* şi va curge multă apă pe rîul facerii. Vei sta multă vreme încruntat peste obiectul muncii tale, iar degetele vor face totul aproape singure, pentru că travaliul stereotip este parte din tine. Şase ore pe zi, treizeci şi şase de ore pe săptămînă. O mulţime de săptămîni, o mulţime de blestemaţi de ani. Poate pînă vei crăpa. Vei lucra cu furie, cu ochii aprinşi, ţinînd cristalele între degete ca şi cînd ai vrea să le storci. Vei monta, atît cît vei mai fi în stare, unităţile *Mainframe*.

Şi vei avea şi timp. Segada. Vei avea atît timp încît n-o să ştii să-l storci. Te vei îmbăta şi te vei culca cu heterosexuale sau cu bisexuale. Vei exploata artificiile pe care ele ţi le vor arăta. Le vei specula şi îţi vei lărgi cunoaşterea. Şi poate acea pîrghie ascunsă a creierului va vibra cîndva provocînd implozia bunkerului în care doarme imaginaţia ta.

Sau îţi vei mări doza de drog, prietene. Vei merge în intersecţia Saxos şi mexicanul Antonio va rînji. Te cunoaşte de mulţi ani, Segada. Şi tu îl cunoşti şi îi spui pe nume, aşa cum o face el. O să-ţi înfrînezi mînia şi dorinţa de a-i lipi mutra abruptă pe perete. Te vei duce umil la el şi vei cere. Iar el se va uita mai întîi la tine şi mai apoi la banii tăi. Căci pe el îl interesează mai întîi omul şi pe urmă banii. Pentru că este în război perpetuu cu poliţiştii. Pentru că nu este **worker**. Se va uita la mutra ta. Te va privi în ochi cu retinele alea roşii ale lui şi ce va citi acolo îl va face să îţi dea sau nu. Antonio este un ticălos fătat în şanţ de o neintegrată. Însă el s-a lipit de lumea Svolsen. El şi alţii ca el. Este un ticălos care ştie să citească în sufletele oamenilor, care trăieşte parazitic, fără vreo altă aspiraţie. Lui îi ajunge că răsuflă şi cîştigă ca să-şi umfle maţele. Iar dacă îţi va da drogul, te vei grăbi să ajungi acasă, să stai cu burta în sus, vei simţi timpanale pocnind şi sîngele curgînd lin prin vene. pentru că aceasta este starea. Şi ea va deforma lucrurile din jurul tău, materializîndu-le în creaţii fantastice pe care creierul tău, în starea normală, nu o să poată niciodată să le facă. Nu o să ştii dacă vei fi fericit sau trist, Segada, după ce vei lua drogul. Dar timpul trece atunci şi vei sta ca o legumă, cu ochii ameţiţi de albeaţa tavanului căutînd acel ceva pe care nici tu nu-l ştii.

Vei fi singur, **worker**. Aşa cum eşti de mulţi ani. Şi vei fii nemulţumit. Numai să ai norocul să vină Piro, omul care lucrează lîngă tine la linia de fabricaţie. El este un prieten. Singurul. Un om care visează la fel. Dar pînă se va hotărî el să vină, vei fi singur.

Iar gîndul că trebuie să-ţi depăşeşti condiţia îţi va scormoni din nou măruntaiele cu ghearele lui de foc. Căci el nu te lasă. Este mai tare decît tine. Tu eşti doar o prelungire a lui. Şi dacă vreodată va avea posibilitatea să se cristalizeze, va face din tine o maşină capabilă de orice.

3 Nu uita să întrerupi energizarea ferestrelor, Segada. Lasă pîcla curenţilor să stea în fante şi puţin din otrava oraşului să intre în camera ta. Să te obişnuieşti cu ea, **worker**. Să nu ieşi din miro-

**) U-TV: dependent UTOPIA TELEVISION*
M-TV: dependent MUSIC TELEVISION
C-TV: CHROM UNITED FILM TELEVISION
- spectator al filmelor Monştrilor Sacri

Dan COROIU

surile camerei tale, direct în ea. Las-o să intre şi să dea afară ziua şi noaptea în care iar nu ai făcut nimic ca să ieşi din starea anostă care te-a făcut sclav. Las-o să intre înainte de a începe o nouă zi de muncă.

Vino şi tu în faţa ferestrei, Segada. Uită-te la mulţimea aia de **workers** care aleargă să-şi cîştige existenţa. Uită-te la ea cu atenţie. Nu vezi în ea nici o asemănare cu forfota furnicilor? Spune, mă, nu vezi?

Şi nu te simţi ca una din ele? Căci ele nu au decît o mulţime de tîmpite care muncesc şi o regină care depune ouă. Ce cumplit de simplu şi aiureal

Spune, Segada. Răspunde dacă eşti în stare.

Lasă să intre aerul, **worker**. Aşa otrăvit cum este. Tot este mai bun decît cel din camera ta. Uită-te la tapet şi spune-mi dacă ai sesizat cum şi-a schimbat culoarea. Căci ai un tapet organic, Segada. Iar el îşi va ţuguia pielea înflorind în mii de guri mici care va înghiţi aerul nou şi-l va refula la noapte cînd habitatul tău va mirosi prea mult a alcool sau cînd atmosfera va fi prea grea de izul dulceag al vreunei femei pe care poate o vei aduce acolo.

Ai încredere, prietene, în felul cum procedează el, cum ştie să te ţină în viaţă, chiar dacă tu eşti prea sătul de ea.

Şi grăbeşte-te, să ajungi la *C-TV*. Căci Bormann nu te va ierta dacă întîrzii. Nu te va lăsa să dai următorul test Hillary şi dacă nu participi la test nu o să ştii niciodată dacă acel coeficient speculativ se apropie de limita de trecere. Pentru că vrei să devii *U-TV*, Segada. Orice ar fi. Chiar dacă tu nu crezi asta. Nu te va lăsa gîndul că poţi trăi la nesfîrşit ca o furnică.

Grăbeşte-te, **worker**. Lasă, ca „foetusul" să te cuprindă şi să te ducă la *C-TV*. Căci el va foşni neliniştit şi se va desprinde din pasarela camerei de fugă. Îşi va accelera zborul pînă o să te lipeşti de pereţii moi şi vei avea senzaţia că pielea ta se topeşte şi ţi-a crescut una nouă care se freacă cu aerul.

Aleargă, Segada. Acolo munceşti cu nerusinare pentru alţii. Dar nu ai încotro. Aleargă. Acolo este Piro. Şi el gîndeşte ca tine. Poate a fost în stare să gîndească şi pentru tine, poate a găsit vreo soluţie care să vă ajute să nu muriţi lent, îndobitociţi de sclavie.

Nu-ţi pierde încrederea Segada. Gura măsii de viaţă! Nu ţi-o pierde. Las-o să clipească în întunericul minţii tale. Fă din ea strălucirea care să îţi conducă paşii. Nu o lăsa să iasă din zona în care ochii tăi mai pot să o recunoască.

Leagă-te de ea, **worker**. Ţine-o lîngă tine şi să nu îţi pese că pentru asta va trebui să calci pe cineva în picioare. Lumea ta este făcută din oameni care se calcă în picioare. Calcă-i şi lasă-i să urle. Urlă mai tare decît ei şi caţără-te. Fă-o Segada! Căci dacă vei urla îndeajuns de tare, ea va amuţi şi te va asculta.

4

„Ceva?" îl întrebi.„Băga-te-aş în mă-ta!" zice aplecat peste subansamblele celulelor de atomizare.

Nu ştii dacă te-a înjurat pe tine sau îţi înjură stîngăcia. Iar dacă te-a înjurat pe tine ai vrea să crezi că există acea mamă legendară de care Piro să se lege. Dar ea nu există. Eşti un produs sintetic al fanteziei. Nu ai tată, nu ai mamă. Ai un început de viaţă nebulos. Eşti al tău. Al nimănui altcuiva. Iar Piro se pricepe să ţi-o reamintească, deşi el este la fel. Un blestemat. Ca şi tine. Cu părul împletit ca al tău, însă cu o mutră mai pergamentoasă. Poate din cauza destrăbălării sau a vîrstei. Căci nu ştii cîţi ani are. L-ai găsit acolo, iar el nu te-a învrednicit mult timp măcar cu o privire. Muncea ca şi acum, cu furie. O maşină de montat celule atomizatoare pe ecranele *U-TV*.

Simte-l, Segada. Simte-i nenorocitele de

gînduri, care te-au făcut să crezi că îţi poţi depăşi condiţia. Căci el ţi le-a arătat pentru întîia oară. Pînă să ţi-o spună, munceai şi pe urmă ziceai că mergi să te distrezi, dar acest nenorocit ţi-a aruncat virusul în tine. Şi ai început să te îndoieşti. Aruncase scînteia neîncrederii în universul tău mărginit. Te-ai convins că are dreptate. De atunci ai început să vezi lucrurile ca el. L-ai crezut şi mai mult cînd ai văzut că nu se bucură de schimbarea ta. Că este la fel de încrîncenat ca înainte. Asta te-a sudat cu el.

Îi spui:

„Mîine e testul, Piro"

Iar el înjură fără să se uite spre tine şi Bormann trece printre voi în salopeta aia lucioasă *C-TV*. Zîmbeşte întotdeauna de parcă cineva i-ar fi strîmbat buzele în sus. Poate este mulţumit de situaţia lui **high worker**. Poate îi ajunge asta, căci Bormann este un dobitoc. Dar un dobitoc de care te loveşti. El are grijă să munceşti cum trebuie, iar dacă este mulţumit de tine, te lasă să dai testul anual Hillary. Nu crede că-l vei trece. De fapt nici nu prea se întîmplă ca un **worker** să treacă testul Hillary. Iar noi îl dăm de zece ani şi niciodată nu am sărit de 30%.Însă sperăm şi şarpele Bormann zîmbeşte. Poate că ştie ceva ce noi nu ştim şi asta ne înnebuneşte!

Dumnezeii mă-ti, Bormann! Cu chelia ta lucioasă!

Piro înjură şi el în surdină. O face de mai mulţi ani ca mine. Dar şi el speră şi îşi stoarce creierii să iasă la lumină. Fii cu ochii pe el, Segada. Poate că atunci cînd Piro va găsi ceva, nu îţi va spune. Poate Piro este un mare egoist. Dar tu? Dacă ai găsi vreo soluţie, i-ai spune?

Fii calm, **worker** şi răspunde-ţi.

Iar banda se deplasează spre dreapta şi mîinile apucă singure piesele în timp ce tu eşti cu gîndul aiurea. Poate nu vei trece niciodată testul Hillary. Deci nu vei putea să fii *U-TV*. Ce ai mai putea să fii? *M-TV*? Dar pentru asta nu poţi să înşeli maşinile, Segada. Nu ai muzica în sînge. Ce dracu' ai putea să fii? *C-TV*? Asta dal Ar putea fi ceva. Căci nu îţi cere nimeni o însuşire deosebită. Ca să fii spectator al Monştrilor Sacri, trebuie să ai o cultură cinematografică bună. Şi asta poţi să o capeţi cu timpul. dar trebuie să înveţi, **worker**. Să înveţi şi să îţi consumi tot timpul tău liber pentru asta. Măcar de ai ştii că efortul are finalitate favorabilă pentru tine.

Şi dacă nu?

Ce îţi mai rămîne?

Ce dracu' îţi mai rămîne?

5

Priveşte-o cu atenţie, Segada. Şi ea va face la fel. Tu vei vrea să îţi arate acea parte din ea pe care nu o cunoşti. Iar ea va dori acelaşi lucru. Veţi sta amîndoi faţă în faţă căutînd să intraţi unul în celălalt şi să furaţi ceea ce nu aveţi. O să faceţi

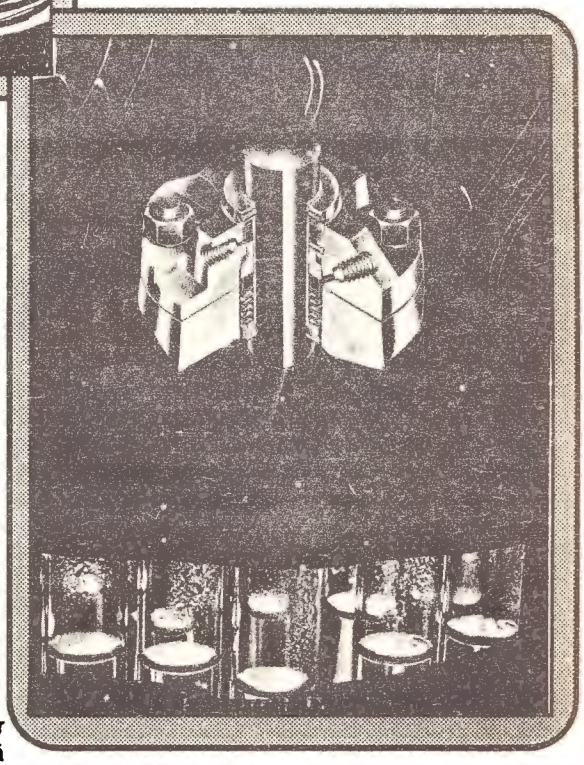

Dan COROIU

dragoste în toate felurile cu putinţă. Lasă-te în voia ei, Segada şi apoi arată-i ce ştii. Mirosul ei va intra în tine şi odată cu el poate va intra şi acel ceva la care speri.Ceva-ul acela care te va trezi din amorţeală. Ea are ceva ce tu nu ai. Şi ai invitat-o la tine. Ai luat-o dintr-un bar sau chiar de la *C-TV*. Ce contează? Ai luat-o ca să furi. Iar ea a venit să fure. Pentru că este **worker** ca şi tine şi poate aspiră

la fel ca tine.

Lasă-i mîinile să te cuprindă, Segada. Poate ele vor şti să excite imaginaţia ta rătăcită. Las-o să ajungă în lumea pe care şi-o doreşte. Pentru că poate atunci ea ajunge acolo, poate prinde o fărîmă din aspiraţia ei. Ceea ce tu nu eşti în stare să faci. Căci jocul nu te prinde. Iar ea gîfîie peste tine lucind de sudoare, cu ochii închişi şi mintea înecată în beatitudine. Şi tu te prefaci că participi la acel joc, însă stai cu ochii deschişi, urmărind-o cum se destrăbălează. Eşti fericit că ea nu simte absenţa ta, pentru că altfel nu ai fi cunoscut-o cu adevărat.

Iar cînd ea se aşează lîngă tine, după ce fluviul de tensiune a refulat prin glande, îi mîngîi părul şi ea răsuflă încet mulţumită de prelungirea efemerului. Atunci o minţi, cum ai minţit-o tot timpul. Şi te simţi vinovat. Însă ea nu ştie. Mai tîrziu, după ce vei adormi lîngă ea, atunci cînd te vei fi săturat de minciună, ea te va întreba dacă o iubeşti. Iar tu, Vinto Segada, nu îi vei răspunde căci minciuna a mers prea departe. Ea se va întrista, pentru că urechile ei mai suportă o minciună. Însă tu te-ai săturat. Şi eşti invidios puţin pe ea, pentru că nu ai atins nici măcar starea aceea pe care i-ai văzut-o pe faţă. Nu îi spui nimic. Taci. Nimic nu tulbură tăcerea aceea. Iar ea va fi şi mai tristă şi se va ridica. Va fi mai pudică, decît înainte cînd s-a dezbrăcat în faţa ta. Va pleca să se spele după ce se va convinge că tu nu o vei spiona. Iar ţie ţi se va părea că ea vrea să te înlăture, să te scurgă odată cu apa. Ca şi cînd ai fi murdărit-o. De fiecare dată se petrece aşa. Şi ura va urca în tine. Iar dacă ea îţi va vedea animalul din ochi se va speria. Îi va fi frică. Îţi va place să vezi cum o desfigurează frica. Te vei ridica în picioare şi te vei apropia. Iar ea va crede că vrei să o loveşti. În cel mai ruşinos mod cu putinţă. Te va înjura cum nu ai mai auzit vreodată. Va plînge şi va înjura. Îşi va lua hainele aruncate aiurea prin cameră şi va fugi. Nici nu îţi vei da seama că a fost vreodată acolo.

Tu vei intra sub duş, Segada. Îţi vei freca pielea sub apa fierbinte, iar oglinda îţi va arăta ceea ce eşti.

Un ticălos.

Un om cu intimitatea sfărîmată.

Căci nu te-ai ales cu nimic, **worker**. Decît poate cu o fantezie erotică. Care poate era în imaginaţia ta. Şi atunci chiar că nu te-ai ales cu nimic. Şi te-ai pierdut cu firea, Segada. Oglinda ţi-a arătat-o. S-a holbat la tine pînă ai spart-o. Şi n-a fost o minciună cînd l-ai făcut fărîme pe străinul care te privea din luciul ei.

Ticălosule!

6 Nu lăsa emoţia să te înece, Segada. Potoleşte-ţi bubuitul inimii şi stai cît mai destins în testor. Mai bine închide ochii, să nu mai vezi sala aceea lungă cu cîteva zeci de **workers** străbătuţi de frisonul emoţiei. Ia-ţi ochii de la Piro. Lasă-l să se concentreze. Poate el va reuşi şi îţi va spune cum a făcut. Nu te uita la electrozi cum se apropie de fosele temporale. Imaginează-ţi că eşti pe un cîmp verde, în mijlocul căruia ard vreascuri uscate. iar fumul se ridică drept, ca o coloană turbionară şi susţine cerul. Eşti în stare să provoci imaginea asta, Segada? Bagăţi-o sub retină şi adulmec-o. Uită de toate, worker. Lasă maşinile să găsească acel ceva ascuns în tine. Iartă durerea, prietene. Dacă pielea ţi-a pleznit sub muchia electrozilor, fă în aşa fel să nu îţi arăţi crisparea. Lasă undele acelea mentale să îţi cotrobăie în sertarele creierului. Lasă-le să facă ceea ce tu nu poţi.

Stai calm, Segada. Închipuie-ţi că apa îţi plesneşte creştetul şi te învăluie. Şi uiţi şi de tine.

COEFICIENT SPECULATIV DE FORMARE A REALITĂŢII VIRTUALE: 31%

31%! S-a sfîrşit, worker. Aşa a hotărît maşina. Ea şi-a făcut datoria şi a extras rădăcina imaginaţiei tale. Puţin mai dilatată ca înainte. Dar prea puţin. Cît timp îţi va trebui, prostule, să ajungi la 60%? Zece, douăzeci de ani? O mie de ani?

Blestemat să fii. Svolsen! Tu şi lumea ta! Tu şi testul Hillary! Furia te domină, **worker**. Chiar dacă tu vrei să pari nemarcat, ea te macină. Şi spulberi electrozii cu pumnii în timp ce urli. Iar poliţiştii vin şi te ţin, în timp ce isteria iese prin porii tăi. Dar nu te bruschează. Pentru că şi ei sînt workers.

Mulţi urlă în jurul tău, alţii stau inerţi, nereuşind să se dezlipească din testor. Nici unul din blestemaţii de **workers** n-a trecut testul. În zece ani nu ai văzut unul care să-l fi trecut, deşi în alte părţi ai auzit că se întîmplase. Dar nu mai crezi. Poate totul este o minciună uriaşă care să îţi dea speranţă şi să te facă să trăieşti. Să te facă să munceşti la standul tău, în continuare, subjugat de gîndul că mîine n-o vei mai face.

Potoleşte-te, **worker**. Ieşi demn din uriaşa sală. Arată-le că eşti puternic. Spune-ţi că data viitoare vei avea mai multă şansă.

Nu te uita spre Piro pentru că are lacrimi în ochi. Le are de fiecare dată cînd iese de aici. Îţi va face rău, Segada, să vezi un bărbat care plînge.

Nu te uita nici spre mulţimea de workers care îşi aşteaptă afară rîndul. Lasă-i să spere. Şi tu ai făcut-o. Lasă-i să intre în maşinăria aia mincinoasă.

Şi nu te mai gîndi, Segada, la *loserul* acela care a spart un automat şi a văzut că fisele din el nu erau cîştigătoare. Nu te mai gîndi. Îndreaptă-ţi umerii şi mergi înainte. Încearcă să îl consolezi pe Piro, pentru că este mai slab decît tine. Mergi cu el şi îmbătaţi-vă, **workers**. Faceţi cea mai cruntă beţie din viaţa voastră. Vomaţi pe automate, pe mutrele din jur, scoateţi din voi stricăciunea şi ura.

Şi mai ales nu vă gîndiţi la ce a fost. Căci atunci veţi simţi din nou ura crescînd în voi şi ea va rămîne acolo, ca un animal la pîndă, otrăvindu-vă sîngele. Va sta în umbra voastră, iar voi veţi face ce hotărăşte ea. Pentru că ura este puternică.

7 Gîndeşte-te bine, Segada. Eşti aproape lucid. Nu ai băut, dar frisoanele organismului dependent de drog devin din ce în ce mai insistente. Caută să le domini, prietene. Ai acea capacitate mentală să le faci să nu te mai sîcîie.

Concentrează-te.

Ai lăsat Compendiul Filmelor la o parte şi te gîndeşti. Nu poţi fi un spectator al Monştrilor Sacri. Sînt prea multe date pe care trebuie să le reţii. Iar baremul testului de memorare este de 95%. Cînd vei ajunge la acest procent, worker? Nu-i aşa că îţi se pare imposibil? Nu-i aşa că regreţi timpul pierdut în care puteai să dezvolţi în tine rădăcinile culturii cinematografice?

Ce rost mai are să-ţi pui întrebări, Segada? Lasă-le dracului în urmă şi concentrează-te. Domoleşte-ţi tremurul nervos al cămii, căci ea îţi cere drog şi tu nu ai bani să îl cumperi. Vei munci o săptămînă fără bani, pentru că rodul muncii tale se va duce să acopere stricăciunile pe care le-ai făcut cînd te-a dominat animalul urii.

Suferă, Segada. Eşti vinovat.

Ce îţi mai rămîne?

Ai putea fi poliţist, prietene, dar asta ar însemna să alergi după oameni ca Antonio. Nu vei putea pentru că mexicanul ţi-a dat ce ai vrut şi cînd ai vrut. Ai putea să fii comerciant, să cumperi şi să vinzi, să îmbeţi oamenii şi să stai cu o bară de oţel ascunsă sub tejghea, atent la scandaluri. Ai putea fi producător de animale mutagene, să ajungi în vîrf inventînd rase de animale cu carnea cea mai bună. Dar este asta demn de tine, Segada? Te-ai putea imagina înconjurat de animale care agonizează într-un abator plin de sînge?

Spune, mă, dobitocule?

Toate astea nu înseamnă altceva decît tot **worker**. Că tai vite, că produci făinoase, că alergi borfaşi, că montezi ecrane *U-TV* sau *M-TV* şi încă o mie de alte lucruri, toate sînt făcute de **workers**. De oamenii pe care s-a clădit lumea Svolsen.

Şi tu nu mai vrei să fii **worker**.

Atunci ce îţi rămîne?

Gîndeşte-te bine, Segada. Concentrează-ţi blestematele de gînduri. Să disperi şi tu pînă acolo încît să îţi doreşti să devii nomadic man, aşa cum vrea Piro? Piro este nebun. Cine îl opreşte? Cine nu îl lasă să se debaraseze de standul lui şi să plece? Oamenii de acolo, unde

Doru STOICA

vrea să fugă el, așteaptă în fiecare zi la porțile *C-TV*. Sătui de libertate. Dornici să trăiască cu stomacul plin într-o cameră. În blestematele noastre de camere pe care le urîm atît.

Nu, în nici un caz *nomadic man*.

Gîndește-te, **worker**. Pune creierul la treabă. Ce îți mai rămîne? Te lași pe spate, muncit de gînduri și te uiți în tavan. Monitorul își răstălmăcește pixelii în miliarde de poziții. Nici să nu te uiți la el, Segada. Acolo sînt bucăți din lumea ta. Din lumea pe care îți închipui că poți să o faci sau să o schimbi. Mai ai cîteva ore și somnul nu vine. Mai ai cîteva ore pînă vine clipa cînd trebuie să mergi la lucru.

Roagă-te, prietene, ca somnul să vină și să îți acopere ochii. Mîinile îți tremură prea tare pentru ceea ce ai de făcut. Și nici voința nu o să fie în stare să le potolească. Așa că roagă-te să vină mai repede somnul. Închide ochii și așteaptă-l. Poate va veni.

8 Ești Vinto Segada și ai treizeci și cinci de ani. Ai uitat? Sau frica te-a sugrumat prea tare? Calmează-te, **worker**. Gîndește-ți mișcările. Fixează arma între semnele puse de tine. Căci ea a mugit o dată prin cele trei guri de foc și reculul a mișcat-o. Pune-o exact în aceeași poziție și fixeaz-o. Ai grijă să fie încărcată. Ai grijă ca banda să treacă liberă printre ogive.

Fii prudent, prietene. Nu poți muri decît o singură dată și în funcție de ce îți fac degetele acum, vei crăpa rapid sau te vei tăvăli pe jos de durere. Și nimeni nu te va auzi dacă urli. Decît moartea. Iar ea va veni rînjind, cu pași mici bucurîndu-se de chinul tău.

Ai grijă ce faci. Atinge țevile să le simți pulsul. Vibrația lor îți va trece prin degete și va face simbioza între tine și ea. Iar spaima nu va mai sta doar în tine să te chinuie. Arma este veche Segada. Dar bună. Ea nu va greși. Va face ceea ce știe să facă fără să ezite. Așa cum și tu îți faci munca la *C-TV*. Și nu îți mai aminti mutra uluită a mexicanului. Ai plătit. Ai plătit cu bani grei. El ar fi vrut să știe ce faci cu ea, dar tu nu i-ai spus. Nu merita să-i spui lui Antonio. Ai plătit și gata. Iar el ți-a adus-o odată cu unitatea LOCUS.

Uită-te bine, Segada, la această bijuterie de argint. Uită-te și gîndește-te că de ea depinde viitorul tău. Pînă și numele i se potrivește: LOCUS. Un implant sintetic cu care poți să prospectezi lumile virtuale. Această sferă îți va deschide orizontul, prietene. dacă va vrea soarta. Roagă-te să fie așa. Roagă-te ca esteticienii **workers** să te cîrpească cum trebuie și să-ți înfigă asta în cap. Căci atunci vei deveni **menthat**. Iar dacă vei fi **menthat** vei fi aproape de *U-TV*.

Ai grijă ca mesajul tău să se deruleze mîine seară. Verifică dacă ai făcut programarea cum trebuie. Mai ascultă-l o dată să vezi dacă are coerență.

Ultima ta dorință, **worker**. Și ei vor fi obligați să ți-o îndeplinească. Căci așa este ritualul.

Tu nu te-ai gîndit la moarte pînă acum. Alții au făcut-o și și-au înregistrat dorințele cu mult înainte să moară. Poate unele au fost la fel de bizare ca a ta, dar asta nu o știe decît Administrația *C-TV*. Și vrei să știi că le-a dus la îndeplinire așa cum au fost. Pentru că altfel ar fi nedrept. Iar dorința ta poate este unică. Dar o vor respecta. Blestemați să fie în veci dacă n-o vor face!

Fii calm, Segada. Acum arma este pregătită, iar tu te vei așeza cu spatele lipit de perete, în dreptul tapetului mușcat de impact. Ai grijă ca prima lovitură să îți străpungă inima. Iar celelalte picioarele. Stai cu inima și picioarele exact pe traiectoria loviturilor și va fi așa cum trebuie.

Nu ai curaj, prietene?

Mai ai timp să te gîndești. Poate ar fi mai bine să ai răbdare pînă mîine. Mai bine i-ai spune și lui Piro. Să vezi ce zice. Nu este corect din partea ta să pleci din lumea asta fără să-i spui lui Piro. Lîngă el ai suferit. Nu uita. El ți-a deschis ochii.

9 Ce stingherit te simți în fața monitorului, prietene! El îți așteaptă mesajul, iar tu nu știi să îl ordonezi pentru că gîndurile vin amestecate. Ce vrei să scrii, Segada? Frînturi din viața ta? Spune, băiatule, pe cine crezi că va interesa ceva din trecutul tău? Spune, n-am dreptate? Mai bine lasă-te pe spate și obișuiește-te cu gîndul că vei muri. Căci vei muri în cîteva ore. Trebuie.

Piro nu a venit astăzi la *C-TV* și tu nu ai avut cui să te destăinui. Vei muri cu secretul în tine. Iar dacă Dumnezeu va vrea, vei renaște cu el. Poate soarta ți-l va scoate în cale pe Piro și îi vei spune. Dar ți-l vei mai reaminti? Vei mai ști, în acel corp care este și nu este al tău, că omul de la bandă, omul cu fața pergamentoasă din dreapta ta, ți-a deschis ochii pentru întîia oară?

Nu te mai gîndi, **worker**, la trecutul tău. Mai bine lasă întunericul să îți inunde ochii. Lasă-l pe Piro să alerge în lumea nouă spre care și-a îndreptat ochii. Căci Piro este acum nomadic man. Dar tu nu trebuie să îl descoperi. El a ales. Și tu ai ales. Vei fi **menthat**. Nu chiar un android, dar vei avea funcții asemănătoare.

Te-ar scuipa Piro pentru asta?

Nu te mai gîndi, Segada. Te sîcîi prea tare de cîteva ore și nu prea mai ai timp. Mai bine împacă-te cu moartea.

Așează-te cu spatele de perete și urlă tare. Iar arma racordată pe frecvența ta va scuipa moartea. Primește-o, prietene. Las-o să se bucure cîteva ore de trupul lui Vinto Segada. Cîteva ore doar. Pînă vor veni esteticienii **workers** și vor face din tine un **menthat**.

Urlă, **worker**. Urlă cu tot aerul din plămîni.

Simți focul de lîngă inimă? Simți sîngele cald care îți iese din piele și înflorește pe fața albă a cămășii izolante?

Nu-i nimic, prietene. Nu-i nimic că ai căzut în

Doru STOICA

genunchi și nu-ți mai simți picioarele. Știu că durerea este mare, dar sfîrșitul este aproape. Sau începutul.

Nu te tîrî. Numai viermii o fac. Stai cu spatele sprijinit de perete și răsuflă încet, căci plămînul spart nu te mai lasă să oxigenezi sîngele. Nu îți lasă decît atît cît poate el să suporte. Îți vezi mesajul, Segada? Uite-l pe monitorul *C-TV*, înflorind în caractere gotice, fosforescente. Acum știi că totul este cum trebuie, numai de-ar veni moartea mai repede. Înainte să se audă sirenele **workers**.

Le auzi cumva, prietene? Le auzi sau suferința îți deformează senzațiile?

Stai liniștit lîngă perete. căci moartea va veni. Nu te uita la sîngele care se adună în baltă între picioarele tale. Lasă-l să iasă odată cu vechiul Vinto Segada. Nu-ți simți corpul ușor, prietene? Și nu ai senzația că te înalți și lași suferința să scurme în corpul desfigurat, sprijinit de perete? Nu te mai întoarce acolo, Segada.

Nu mai există întoarcere.

Gabi CIOBANU

Cătălin IONESCU

AȚI UCIS ȘI ÎNGERUL

„2000 de dolari

și cinci nopți în barul nostru pentru o poziție nouă – fără AG"

Ridic din umeri. Marc era, la urma urmei, un învechit. Păstra cu sfințenie placa asta vopsită în salonul vilei. „Din timpurile bune", răspundea, invariabil. „Din tinerețea mea".

Rahat. Nici atunci lumea n-a dat un scuipat pe ea. De unde mă-sa o poziție nouă?

Mă depărtez agale. Și mă plictisesc în continuare. Petrecerea-i mult prea sofisticată pentru gustul meu. Marc a fost dintotdeauna un infatuat dar petrecerile lui erau, cum să spun, false. Da, cred că fals e cuvîntul ăl bun. Sala de dans cu AG variabilă pe control computer, holograme obositoare, ferestre RV cu torturi sexuale absurde, muzica mult prea modernă, totul era fals. Amuzat poate pentru puști. Nu și pentru mine.

Și nu știu cum naiba de nimeresc în toiul unei discuții despre AB-uri.

– Androizii au un viitor de aur, credeți-mă! exclamă, afectat ca de obicei, Marc.

– Pe mine unul nu m-ați convins, domnule! ridică din umeri cineva. Poate că din punct de vedere economic rentează să construiești, aproape din nimic, un robot, un automat biologic din acesta. Dar care este eficiența lui practică? Cît de mult poate munci un astfel de specimen? Cît un om obișnuit. Și atunci?

Marc zîmbește larg și asta e semn că se simte tare, pe terenul propriu.

– Domnule Van Haricson, vă gîndiți numai la fabricile dumneavoastră. Dar nu vorbeam de utilaje grele, ci de finețe,e de măiestrie chiar. Totul este o chestie simplă de control biologic, prin tehnici de invariant celular. Nu vreau să vă țin o lecție dar dacă presupunem că...

Gîndul îmi zboară aiurea. Marc este, evident, un tip extrem de inteligent, dar pe mine unul mă obosește teribil. Și nu mă pot împiedica să mă-ntreb iar, cum dracu' am ajuns eu prieten cu puiul ăsta de bani gata? Casc discret. Aș avea chef de-o bere și-o gustare, tolănit în fața ecranului meu MTV. De cînd n-ați mai fost prin mamele voastre, băieței?

Ei, da, îngropați-o p-asta cu AB-urile și mai săpați la imbecilitatea cu „o poziție nouă". Faceți-o cu un AB. Luați-o de aripioară și faceți-o măcar să horcăie. Dați-i niște AG negativ supradozat. Lăsați-o în control AG și băgați-i impulsuri de 20 - 25 g în zona de jos, ca să crape intern, apoi să dea afară sîngele pe-acolo.

Ridic din umeri, scîrbit – sînt bun de regizor de RV. Bun?! Rahat. Ăștia din jur au fumat de mult chestii d-astea. Ai magoți, ai AG, ai sex. Simplu, nu?

– Serios? Exclamă cineva din jur.

Tresar. Am pierdut șirul discuției.

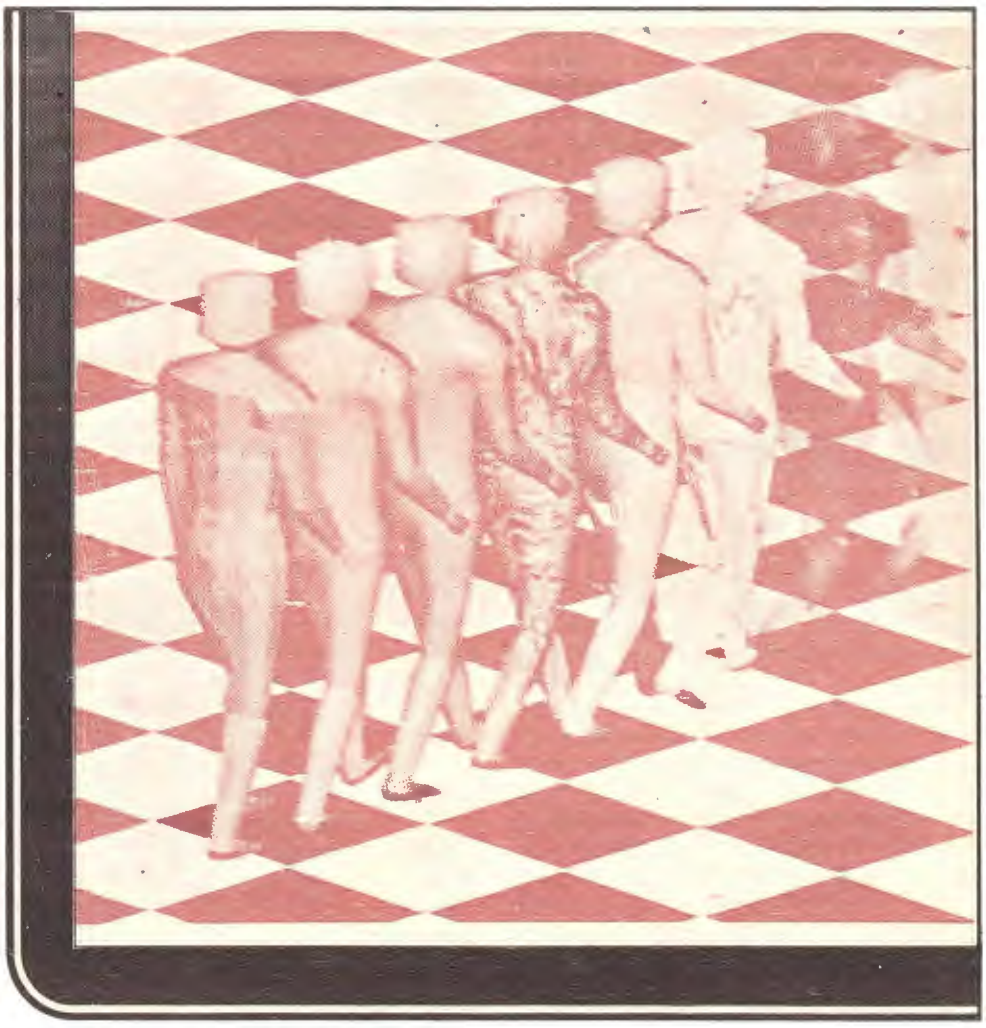

Mare scofală!

– Chiar ați reușit să imprimați trăiri afective? continuă același.

Doamne, cel mai împuțit canal MTV e mai bun decît petrecerea asta oribilă! Da' mai stau, că-s printre domni, ce mă-sa!

– Da! răspunde zîmbind larg, Marc.

– Este posibil?!

– Desigur! Mai mult, ultima serie obținută este destinată exclusiv afectivității.

Afectivitate. Oare ce înțelege adunătura asta de snobi nenorociți prin cuvîntul ăsta? Ejaculare? Orgasm? Masturbație? Sado-RV? Sau, cumva, mai noua RE? Singurul lucru de care pot fi sigur este că, la nivelul ăsta, bărbații sunt heterosexuali. Sau cel puțin heterosexuali. Lume bună, deh!

– RE? întreb și eu ca să par mai interesant, de parcă mi-ar și folos la ceva.

Marc surîde îngăduitor.

Nu vorbeam de realitate virtuală sau de realitate erotică. Ci dacă vrei, de realitate reală. Adică oameni obținuți artificial pentru scopuri fiziologice speciale, explică Marc, alegîndu-și cu grijă cuvintele.

– Femei? Șuieră cineva.

– Femei și bărbați, cu corpuri special pregătite pentru a putea face față cerințelor artei de a iubi.

Cu toate vorbele astea mari, îmi vine să vărs.

– Oribil! spun nestăpînit. Să faci amor cu o androidă!

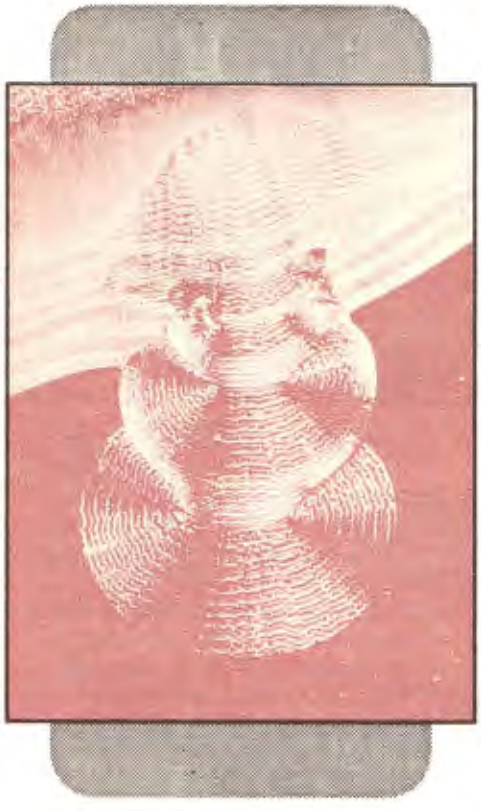

Marc se răsucește spre mine și mă fixează cu ochii lui teribil de albaștri. Și pare amuzat, ceea ce mă enervează și mai tare.

– Te-ar tenta?

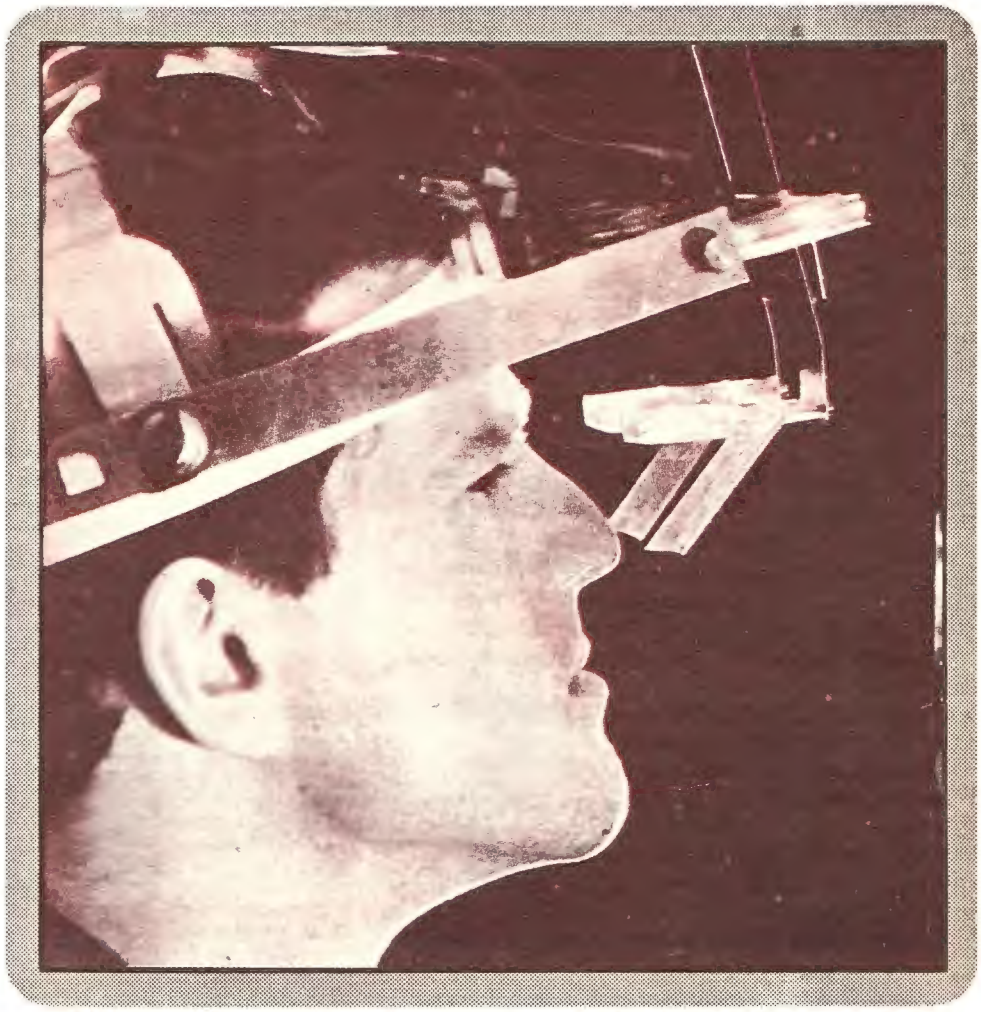

Nici ca poantă nu înghit porcăria asta!

– Știi ceva? Vezi-ți de bancherii și de magnații tăi și lasă-i pe amărîți să-și umple burta și ochii la petrecerile tale, și atît!

Nu i-a dispărut zîmbetul ăla superior.

– Bine, bine, las-o baltă! Văd că te plictisești și devii nervos. Hai să facem cîțiva pași.

Mă ia de braț și ne depărtăm ușor de grupul care pare foarte interesat de androidele-curve. O nouă jucărie, nu?

– Vreau să-ți prezint pe cineva.

Felul ăsta de-a fi al lui mă scoate din minți.

– Mi-ai repartizat vreo femelă?

Nu pare afectat.

–Tot catîr ai rămas! Cu aceleași idei puține, dar fixe. Privește în jur, dezorientat, căutînd pe cineva anume. Înaintam nehotărîți spre grădină. La un moment dat Marc răsucește capul și strigă:

– Angel!

Pe urmă o văd. O văd și mi se taie răsuflarea. O tipă care... se apropie, vine spre noi... Bîigui prostește:

– Asta?

Marc încuviințează încurajator, dar femeia asta e din altă lume cu o rochie splendidă turntă pe corp, cu părul lung și blond, menținut într-o structură rafinată de un sistem micro AG într-o montură de pietre prețioase. O tipă din lumea bună. Sau cel puțin o tipă care știe ce să facă în lumea bună.

– Bună seara, Angel! spune Marc, curtenitor, sărutîndu-i mînă. Ai întîrziat puțin, dar te iertăm. Și arăți superb.

– Bună seara, Marc! La fel de galant ca întotdeauna, răspunde o voce catifelată.

– Uite, ți-l prezint pe prietenul meu! și mă împinge spre ea. E stingher, e tăcut, e catîr și face pe nebunul. Și asta nu-i totul. restul însă va trebui să descoperi singură. Mă scuzați, da?

Da. Și restul nu-i mult. Mai sînt cretin și idiot și prost. Și sărac. Și femeia asta nu-i de mine, în mă-sa! Doamne, unde-i ecranul meu MTV și berea și gustarea?...

Marc dispare rapid. Și eu nu mă dumiresc încă ce vrea tipa asta nemaipomenită de la mine. Ea însă se apropie și mă ia de braț. O atingere atît de fierbinte...

– Ai chiar așa de multe defecte? susură.

La dracu' chiar sînt blegu' curvelor din lumea bună?

– Destule. Dar ăl mare e că sînt falit. Marc m-a luat de pe stradă şi m-a tîrît aici. Nu-s nici pe departe nici industriaş, nici bancher, nici...

– I-auzi! mă întrerupe şi eu rămîn o clipă descumpănit.

Apoi continui.

– Da, locul meu este prinre amărîţii care se tăvălesc cu nenorocitele prin parcuri, nu la petrecerea asta cu tot felul de chestii AG, RV şi PB!

–Şi-a lăsat capul pe spate şi mă fixează cu atenţie, socotind pe degete.

– AG – antigravitaţie, RV – realitate virtuală, PB... ezită cîteva momente, apoi se hazardează, plăcere balistică?

– Plin de bani! răspund nestăpînit.

Rîde cu toată faţa. Apoi, încă zîmbind:

– Pui chiar aşa de mult preţ pe bani?

Mă simt ultimul om. Fără a mai socoti faptul că apariţia lui Angel n-a trecut nici pe departe neobservată şi toţi bărbaţii mă fixează cu invidie. Femeile o fixează pe ea. Oare vila lui Marc, are sală de tortură? Dau din umeri. Multe vile în genul ăsta au, deşi sado-RV-ul este încă la mare modă. Mai sînt însă destui care preferă naturalul în locul artificialului.

– E cam multă lume aici. Hai undeva mai retras, propune Angel.

Ieşim tăcuţi în grădină. La naiba cu Marc şi ideile lui cretine. Tipa asta nu-i de mine.

– Ce spuneai de bani? mă întreabă pe neaşteptate.

Ne oprim într-un loc mai retras.

– Îţi pierzi timpul pe gratis. Nu pot să-ţi ofer nimic

Se apropie de mine.

– Nici dragoste?

Dumnezeule. În momentul ăsta ştiu că au crăpat cu toţii, că Marc şi vila lui nu există, că lumea este o altă lume. Aici şi acum am rămas doar eu cu Angel. O iau în braţe şi-o sărut lung. Ochii ei continuă să mă ardă.

– Cine eşti tu, Angel?

– Sînt un ABF model XP 002.

Marc mă priveşte cu ochii umflaţi. Aşa arată el după o noapte de chef – ca un broscoi regulat cu AG negativ. Ca un rahat.

– Te deranjez?

– La dracu', deranj... Ştii bine că nu! Dar, în fond, nici mare plăcere nu-i...

Asta-i Marc. pare un handicapat sexual, deşi este loial. Nu a uitat niciodată că i-am salvat viaţa acum cîţiva ani, într-o încăierare cu nişte împuţiţi, în parc. Pe-atunci eu mai spărgeam automate şi el se mai şi trezea din beţii. Iar slujba mea de-acum i-o datorez, firesţe, tot lui Marc.

Mă pofteşte pe terasă, la soare, şi îmi arată tava cu băuturi.

– Serveşte-te! Mă doare un cap de nu mă văd.

– Care cap? şi fac semn spre valijoara metalizată cu însemnele firmei XS.

Rîde cu jumătate de gură. În fond toată lumea ştia că era un mare amator de jucării. Folosea frecvent– şi se lăuda la toţi prietenii– inele cu AG negativ, ultimele modele cu cîmpuri punctiforme rotative, centuri sexuale pentru amor în AG şi chiar biciuri grele AG negativ. L-am auzit mărturisind că a privit cu o deosebită încîntare femei făcînd sex singure cu cîmpuri variabile de AG negativ– iar reprezentarea pe display a formei de cîmp îl excită la fel de tare ca gemetele lesbienelor. Totuşi curios, foarte rar se conecta la un echipament complet RE.

– Marc, cine te vede în halul ăsta nu crede nici la 20 g că eşti regele neîncoronat al barurilor A.

Barurile A invadaseră piaţa. Pătrunseseră în Africa, în Eurasia, în toată America. Ieftine. Puteai avea acces oricînd la cele două secţiuni: F şi M. În fond, a obţine o androidă pentru o oră sau două nu era în sine ceva deosebit. Secţiunea M fusese însă o lovitură ce clătinase imperiul RE. A obţine un bărbat ultrapotent pentru un timp oarecare era o chestie de care se bucurau femeile. Şi de care ştiau să se bucure.

Adevărul era însă că Marc, unul din fondatorii afacerii, ieşise din jocul cel mare. Era bineînţeles foarte bogat, dar ratase ocazia de a deveni unul din primii zece magnaţi ai lumii. Eu doar îl mai zgîndăream din cînd în cînd.

– La dracu' rege! Am bani destui şi oricum sînt unul dintre iniţiatori.

– Şi eşti mîndru de asta?

Mă priveşte uimit cu ochii lui holbaţi.

– Glumeşti? Normal că sînt! Este progres, tipule, cel mai reprezentativ tip de progres social. Nu pricepi?

– Nu! fac întinzîndu-mă după o băutură.

– Pe vremuri femeile se ocupau de această meserie. O făceau pentru bani. Apariţia androidelor a eliminat degradarea oamenilor. Nu înseamnă asta progres? Bunăstare?

– Ştii, întîmplător, acolo jos, în stradă, lucrurile stau altfel.

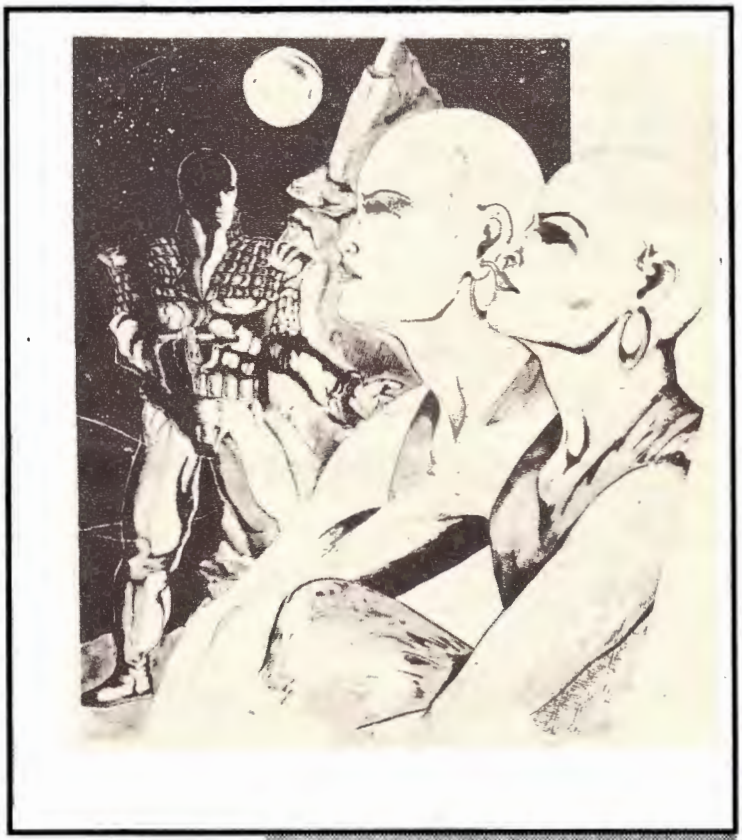

Florin GROFU

Marc face un gest de lehamite.

– În stradă! În stradă sînt miturile! Penetratorii de reţele! Făuritorii de soft-uri ucigaşe! Disco-urile cu muzică mega! Tehnicienii de cîmpuri AG kilo-negative! Chiar trebuie să crezi totul?

– Am crescut pe străzi, Marc! N-o lua aşa de uşor!

– Ei, la dracu', n-o lua tu aşa de uşor! Cîte reţele cu adevărat importante au căzut? Cîţi viruşi s-au răspîndit în computerele mele? La cîte bănci mari au căzut sistemele de securitate? Fii serios! Ştiu bine ce este pe străzi, numai că situaţia de acolo este ţinută perfect sub control. Din punctul NOSTRU de vedere! Restul nu contează!

Restul nu contează. Păcat – eventual – de cei care crapă... Marc însă continuă.

– Şi în fond nu le poţi face pe toate odată! Sîntem însă, în mod cert, pe calea cea bună. La început au fost destui care au urlat: „Alte experienţe? Nu vă ajunge că aţi scăpat din mînă aplicaţiile antigravitaţiei şi că aşa numitele AG-uri negative, cîmpuri de gravitaţie artificială sînt folosite ca metode de tortură sexuală, de exemplu? Vreţi să extirpaţi complet dragostea?" Li s-a răspuns că nimeni nu clintise un fir de păr din peruca dragostei lor. În fond automatele biologice sînt concepute doar pentru scopuri fiziologice, atît şi nimic mai mult. Nu au dispărut sentimentele, asta-i sigur.

Dacă vrei, sexul a devenit acum o distracţie selectă. O poţi face elegant într-un bar A. Ce, tipii care trag un pahar la cîrciumă nu mai beau acasă, la masă, cu nevestele lor?

– Angel e grozavă, mărturisesc încîntat.

– Păi nu vezi? Mai mult, AB-urile fac sexul natural. Fantastica simulare completă, realitatea erotică, mult trîmbiţata RE, varianta ultraperfecţionată de realitate virtuală, nu pare a avea un viitor deloc sigur. Doar cîţiva obsedaţi îşi permit explorări stranii în sex. Restul – lumea bună, vreau să spun – preferă naturalul.

Are dreptate, puiul de bani gata. Şi eu o prefer pe Angel. Şi, dacă n-aş fi crescut pe străzi şi n-aş mai crede în nimic, i-aş fi spus că mi-e dor de ea.

Pumnul meu îl atinge cu forţă în bărbie.

– Am spus adevărul Marc!

Mă apropii. Marc îşi şterge falca, dezorientat.

– Eşti nebun? Ce-i cu tine?

Duhneşte încă a băutură. Strîng dinţii şi îl pocnesc iar, cu ură, în plină figură, prăvălindu-l la podea.

– De ce, Marc?

– Urlă de durere, cu sîngele pe buze. Mă aplec şi-l apuc de gulerul cămăşii, ridicîndu-l.

– Ţi-am salvat viaţa, pe vremuri! Şi acum îmi pare rău! Dar nu-i tîrziu să-mi repar greşala!

– Ce vrei? gîfîie.

– Adevărul! Cine era Angel?

– Angel este un ABF model XP...

Un genunchi sub burtă. Marc se îndoaiem icnind.

– Angel nu era o androidă – ci o femeie obişnuită. Am spus, era, pentru că s-a otrăvit în braţele mele. De ce? Ştiai, nu? De ce?

– Vorbesc, dar lasă-mă! horcăie.

Îl îmbrînceşc într-un fotoliu. Mă priveşte înspăimîntat cu ochii lui albaştrii.

– Aştept, strecor printre dinţi.

Îmi revine în minte imaginea lui Angel, în patul meu, şi lacrimile din ochii ei. Şi spasmul din clipa morţii.

Marc tace încă. Apoi, brusc, se hotărăşte:

– Lucrurile au mers prost cu androizii specializaţi pe sex. Procentul de eşecuri era foarte mare şi afacerea cu barurile A era deja lansată. Am fost obligaţi să ne canalizăm eforturile pe direcţia masculină, punctul forte al barurilor A. Şi atunci cuiva i-a venit ideea de a folosi femei normale în locul ABF-urilor. Nu era o idee rea. În fond dădeam de lucru unor nenorocite.

– Nu era o idee rea? Dumnezeule, bietele femei ar trebui să-ţi fie recunoscătoare, nu? Pentru tot! Pentru tratamentul hormonal, pentru hipnoză, pentru sterilitate...

Se uita la mine cu ochii mari.

– Ştii?

– Ştiu.

Îl pocnesc iar peste figură, nu prea tare. Geme. Şi eu continui:

– Hipnoza folosită pentru a nu se trăda în faţa clienţilor. Tratament hormonal pentru îmbunătăţirea performanţelor. Sterilizare totală. A mai rămas ceva? Şi totul foarte ieftin. De ce să construieşti un android, cînd strada ţi-l oferă gratis? De ce, Marc?

Se strîmbă, cu sîngele curgîndu-i şi din nas.

– Eu n-am vrut! M-am retras din afacere!

Laşul. Îi este teamă. Nu poate să fie nici acum bărbat. Puiul împutit de bani gata.

– De ce Marc? De ce mi-ai băgat-o pe gît pe Angel? M-ai testat? Te-ai dat mare. Păi eşti mare! Tu şi ceilalţi! Cîţi sînteţi? Toţi la fel de ordinari? Tu te mai joci cu cei mici şi-i mai regulezi în poziţiile tale preferate? Mai ai soft-ul ăla de RV cu maică-ta făcînd amor cu tac-tu, care te excita atîta?

Încearcă, fără succes, să dea în mine. Eu în schimb îl pocnesc.

– Angel mi-a povestit tot! Procedeul de hipnoză folosit la ea a fost imperfect, era în fond una din primele încercări. Dar tu, Marc, n-o să crăpi pentru Angel! Sau nu numai pentru Angel! Şi pentru Joan şi Bela, surorile gemene ale lui Angel, de doar doisprezece ani. Şi pentru toţi ceilalţi...

Se face mic, ducîndu-şi mîinile în faţă şi urlînd:

– Nu, te rog, nu...

Întind mîna spre gîtul lui, dar uşa zboară în ţăndări şi multe uniforme negre năvălesc spre mine, imobilizîndu-mă. Mă zbat cu disperare, dar ei mă tîrăsc spre uşă.

– Prostule, mai apuc să aud vorbele încete ale lui Marc. Puteai deveni unul de-al nostru. Acum însă...

Privesc întunericul golit de gînduri. Ştiu ce va urma. Peste puţin timp voi deveni un android. Un bărbat gata oricînd de erecţie. Indiferent cu cine. Indiferent cum. Voi trăi aşa cîţiva ani, pînă cînd organismul meu va avea o cădere biologică şi voi crăpa lent şi dureros. Dar nu asta contează.

Important este că voi uita. De Marc. De Angel. De faptul că m-a iubit. De toţi ceilalţi. Da băieţi, aţi ucis şi îngerul. Şi aţi cîştigat. Da, aştept să uit. Mi-aş mai dori un ecran MTV, o bere şi o gustare. Şi altceva nimic.

Dănuţ IVĂNESCU

BIGGER, BETTER, FASTER, NO MORE

1. Îţi repeţi: "Mai nasol de-atît nu se poate!", rînjeşti ca-n reclama danturii Harrington şi te liniştesti cumva, crezîndu-te ajuns la muchia dintre bine şi rău. Ba chiar, he-he, îţi închipui c-ai scăpat. Dar nu-i aşa, puişor, nu-i deloc aşa! Latrina-i adîncă, ţi-o spune orişicine, fie el "cară pînă crapi" sau un scrobit din consiliul de administraţie al Mondoconex-ului.

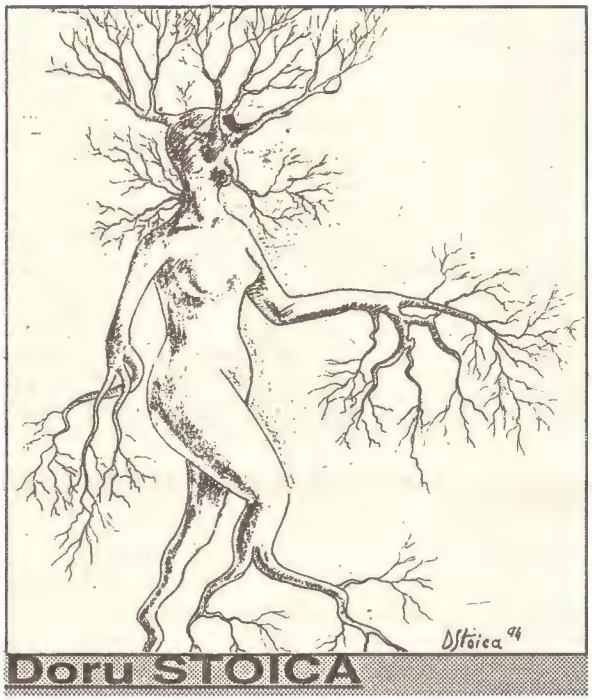

Da, ştii, ajunge o oră (un minut) ca viaţa să-ţi pută. Dar un an? Un şir întreg de ani? Îţi aminteşti deseori, fără motiv, de vremea cînd, ca toţi puştii noolitici cu pretenţii de hackeri, bîjbîiaţi prin pasaje de acces şi bănci de date, visîndu-vă Vrăjitorul Softist dintr-un joc taiwanez la modă. Vezi chiar pivniţa de pe strada Pavarotti (cine mă-sa o fi fost şi ăsta?), umedă şi cleioasă ca o budincă de la cofetăria lui O'Casey.

E-adevărat, aţi ajuns între timp meseriaşi. Şi Dumnezeu să fii şi tot poţi scotoci zile întregi prin reţea, spărgînd codurile ca pe yale şi ciufulind din mers programe, fără să pice nimic, dacă ai ghinion. Ghinion şi pe Talkie alături, cu accesele lui perinicioase de personalitate.Puseuri de muierism menopauzal mai degrabă. Otreapă congenitală, caracter tip "dă-l jos de pe mine că-l omor!". Numai că toate au o limită. Suporţi-suporţi, dar pînă cînd?

Pînă-ntr-o marţi, zi de tăiat unghiile, cînd te trezeşti cu convingerea că ceva se va întîmpla. Ceva major. Din afişul cu **"Psycho 23"** Nigel Mansel zîmbeşte mai trist ca niciodată, cu un arbore de direcţie înfipt în piept. Îi zîmbeşti şi tu, la fel de fals. Te aşezi în faţa terminalului, deşi Talkie doarme încă. Din radio se revarsă **"Frate Nietzsche, virtutea-i a lor!"**, *number one* în topul hardcore de opt săptămîni. Şi dintr-o dată se declanşează un termostat- ceva în tine. Gîndurile prind a-ţi sfîrîi sub frunte, sosite dracu' ştie din ce cotlon. Simţi furia, neagră, vîscoasă, pulsînd dureros sub tîmplă, umflîndu-se ca un zeppelin, mai mare, pînă cînd învelişul îi cedează brusc, auzi chiar un pîrîit de pînză sfîşiată şi explozia îţi aruncă pe retină cioburi mici, tăioase. Trupul nu-ţi mai aparţine, se mişcă împins de propriile-i motivaţii. Tu înregistrezi doar totul, holocameră inanimată şi conştiincioasă.

("Nietzsche, dă-ne un tao,
Nietzsche, sparge-le sternul!")

Te ridici de pe taburetul descuamat, te ridici, te tot ridici. Inductorii *dreams maker*-ului se smulg de pe tîmple. Cad pe podea cu un clinchet sec. Sfîrîitul se amplifică, ca zgomotul de fond al unui captator de contrabandă. Aproape că acoperă protestele bîlbîite ale lui Talkie, ameţit încă de somn. Nu-ţi pasă. Nu vrei să-ţi pese.

("Nietzsche, nu mai prididim,
Nietzsche, sîntem prea mulţi!")

Un val fiebinte, pornit din josul pîntecului, îţi măturăultimele îndoieli, iar cînd resacul lui se împotmoleşte în gît te-arunci pe spate în fotoliu, cu toată forţa. Auzi un pîrîit, ca de plastic frînt. Ca de plastic.

- Na, în morţii mă-tii! şuieri din fundul plămînilor, gîndind deja în sincope.

Trupul îşi vede însă coerent d-ale lui. Arunci o privire spre umăr, în oglinda retrovizoare. Braţele lui Talkie fîlfîie bezmetic, ca aripile bufniţei pe care-aţi prins-o în bolţuri pe uşa garajului de pe bulevardul opt, colţ cu strada Mao.

("Nietzsche, rupe-le gîtul,
Nietzsche, nacht und nebel!")

Întorci mecanic capul şi-ţi priveşti pieptul. Ceva se scurge de-acolo, ceva invizibil, iar prin creier se derulează frînturi colorate de amintiri, filmul vieţii voastre montat de-un schizoid. Apoi durerea spîrcuită în cuvinte fără sens . Şi, în sfîrşit, liniştea istovită a lucrului împlinit. Tapetul bleu, pătat de muşte. Măţăraia prăfuită a *diem*-ului. Ciorapii aruncaţi pe raft, lîngă un volum de Coupland. Somnul ca o baltă de ulei ars.
("Nietzsche, jedem das seine!")

2. Erau de trei ori mizantropi: ca oameni, ca

MICHAEL HĂULICĂ

Lui Petrică Sîrbu, de bucurie că există

MADIA MANGALENA SAU DINCOLO DE URA

Chipul Madiei Mangalena ocupă întregul ecran. Culoarea vineţie a filtrului îi pune în evidenţă ochii retuşaţi discret. Pe sub-undă este transmisă profeţia cu venirea lui Brodar. Se lipeşte de creierele trecătorilor, le pătrunde, prinde rădăcini, ia înfăţişarea Madiei din Mangala. Nu mai e nevoie de ecran, imaginea s-a agăţat de cortexuri, fluturăca steagurile-lup, doar nu urlă. Madia zîmbeşte. Urmele pietrelor se văd bine, poveste a vieţii ei.

"Cine e curat să arunce primul."

Şi toţi s-au înghesuit să arunce piatra, sa fie văzuţi că aruncă, să se ştie că sînt curaţi.

Plastiile l-au netezit trupul, l-au făcut lucios, magnetic. Hainele se lipesc de ea,privirile, mîinile, toate alea. Merge pe stradă şi-n jurul ei cad ceasurile, se sparg, încremenesc. Madia fără timp. Magnetic Dia.

Numai faţa i-a rămas muşcată de pietre. Spre aducere aminte. Şi fiecare mîngîiere arde mîna care a ţinut piatra, fiecare sărut are gustul pietrelor.

- Ce... Ce dracu-i asta?

Sar toţi în lături, la prima atingere. Arşi, curentaţi, scîrbiţi, spăimoşi, vomitoşi. Jură să n-o mai atingă în veci dar a doua zi o iau de la capăt. Îşi fac de lucru în calea ei, să-i vadă, să-i aleagă, măcar să-i bage în seamă. Masculi feroci, bărbaţi care conduc destinele lumii. Cîrpele ei de şters praful. Crema ei de ghete, bocancii ei.

"Linda, Linda, unde-ţi sînt bocancii?" (cîntec de dragoste din secolul XX)

Periuţele ei de dinţi, poşeta ei şi tampaxul.

Madia Mangalena, psalliota din Mangala. Frumoasă, ucigător de frumoasă. Cînd

MADIA MANGALENA SAU DINCOLO DE URA

face dragoste, mișcările ei evită și primesc, fentează, stau la pîndă, cerșesc, incită, urlă. Se transformă în sirop sau rachiu, se bagă-n tine și-acolo își face de cap. Te arde, te rupe.

Dar mai bine să arzi decît să ruginești. First lesson.

Cu trupul ei te arde, arzînd la rîndul ei, mistuindu-se-n tine. Madia din Mangala trăindu-și moartea în fiecare zi.

- O curvă! Au despicat-o toți nenorociții, toți lingeboașe care acuma o plimbă ca pe sfintele moaște. O curvă!

Și totuși lumea se adună în jurul ecranelor ca în anii nebuni ai programelor *Psycho 23, 24...26:* Andie Macdowell vîndută en detail pentru sandvișurile școlii de handicpați (IQ sub 160). Ce vremuri! Filme - le zicea. Acum, pe ecrane, vedem realitatea. Trickșterii, mînuitorii de vieți, ne bombardează cu viețile sfinților. Nu știu unde-or găsi ei atîția sfinți, mie-mi cam pute. Cît nu înțelegem asta, ar fi mai bine să stăm pe curul nostru și să mai lăsăm diemurile. Dreamsmaker-ul nici n-ar trebui să-ncapă pe mîna oricui.

Patina e un alt nume pentru rugină.Și o înnobilează. Second lesson.

Deocamdată să-l așteptăm pe Brodar ăla, să vedem ce hram poartă. O fi și el vreun Big Brother, ca atîția alții, care-au mai trecut pe-aici. Cum au venit, așa s-au dus toți. Niște pîrliți. Niște nespălați.

Și noi, vitele, ne lăsăm viețile în palmele lor care nici de-o labă nu-s bune. Dar sînt ale lor. Și el au putut s-o ierte pe Madia pe care noi niciodată n-am iertat-o. Dar cum s-o iertăm, nu-i ea curva noastră, nu-i?

Nu ne-ncuiem cu ea în futoare de doi pe doi, n-aruncăm hainele de pe noi și ciorapii și ceasurile de la mînă ca să mai cîștigăm zece centimetri pătrați de piele pentru mîrngîieri?

continuare în pagina 15

evrei, ca anormali. Și-și împinseră atitudinea la extrem, la "mai mult de-atît nu se poate". În interiorul cercului de ură din jurul fiecăruia n-avea loc nici măcar celălalt.

Dar cel mai aprig o urau pe muierea ca un furtun de aspirator, care-i crescuse fără să-i iubească, deși toți bărbații cvartalului puteau depune mărturie că se pricepea al dracului de bine la dragoste. Zece ani în topul celor mai scumpe erotomeștere de la "Men's Heaven" nu-i de colo. Meseria-i meserie.

Și n-aveau de ce s-o urască? Se burdușise ca o cretină în timpul sarcinii cu tot ce-i putea zbura mințile, de la amfetamină și "angel dust", pînă la STP,LSD sau *smart drugs*-uri. Apoi se mirase teribil că ieșiseră așa niște creaturi lovecraftiene dintre picioarele ei.

Assante, săracu', n-avea nici o vină, deși îi purtau în continuare numele sunînd a autor de sensonguri și tricourile largi, demo, împărțite de "Challanger's Fashion". Ba chiar nici un amestec n-avea, înțelegeți ce vreau să spun. Nimeni nu-l scotea din ale lui pe acest șomer din convingere care, citindu-l pe Bakunin la doisprezece ani, nu reușise să treacă mai departe. Ziua dormea, iar noaptea zăcea la "Golanul Șucărit", cu veșnicul ceai tailandez în față. De cinci-șase ori pe an scotea un fanzin *freeware* de un populism cinic, citit de vreo două sute de abonați. Mă rog, amănunte fără importață.

Dan JUNGHIATU: DEBUT

3. Mînuind indicatorii de acces, scotocești prin toate cotloanele, adresă după adresă. Aluneci de-a lungul liniilor telefonice antrenat de fluxul de biți. Te bălăcești în algoritmi și pătrunzi pe unde se nimerește, deseori în scule artizanale, încropite prin ganguri, uneori în cîte un *mainframe "de luxe"*, mai scump decît Shakespeare în original.

Ești un program fluctuant, un cavaler de siliciu cu cipuri în loc de creier și-un *light-pen* între picioare. Și simți în clipele acelea că poți orice, nimic nu-ți poate sta în cale, nu există piedici de netrecut, iar ceea ce faci, tot ceea ce faci, nu-i nici bine, nici rău, faci pur și simplu, precum Dumnezeu. Nici măcar greutatea dintre omoplați, tumoarea putredă numită pînă mai ieri Talkie, nu te oprește din căutare. Nici lacrimile care-ți ard ochii, precum vaporii de acid acetic. Nici oglinda retrovizoare aruncată după ușă, printre *modem*-uri defecte și numere vechi din "Actuel".

Muiere, iată-ți avortonii!

4. Pe la paișpe ani au început visurile erotice, cu tot tacîmul. Hărți pe cearșafurile cu șopîrle roz-fondant, și-așa pătate de cine știe cîți alți pri-

eteni perindați prin apartamentul puțind a hotel de cinci parai noaptea, curiozitate perversă în fața a tot ce are țîțe, priviri lunecoase aruncate pe gaura cheii, reviste care l-ar fi umplut de invidie pe Sade și tot așa.

Se masturbau împreună, cum altfel?! Cu o urmă de jenă la început, amorțită însă rapid de obișnuință. Lui Walkie îi plăcea cu fața la oglindă. Nu din exhibiționism, deși nu-i lipsea o doză, ci mai degrabă dintr-un soi de masochism, condimentat cu dorința de a se convinge că e real, că e pur și simplu un animal alcătuit din carne și oase, care poate face lucruri perceptibile pe cele cinci căi normale. *Diem*-ul zăcea încă pe vremea aceea undeva, în cîteva creiere de la Panasonic. Iar ei, ca tot omul, tindeau spre un nivel cît mai scăzut al excitației, conform lui Papa SF. Și cam ce muiere credeți că s-ar fi încurcat cu doi siamezi? Și din Groapă pe deasupra.

Se mai zgîiau cîteodată, seara, prin fereastra mînjită a demisolului, la picioarele celor care treceau. Iar cînd zăreau marginile unui bikini de dantelă cădeau pe spate, chiar fără să sufere de hiperestezie. Mai sus nu îndrăzneau niciodată să ridice privirile. Cerul îi apăsa mai rău decît plafonul de beton.

- Hai să ți-o trag, puiule! răcneau atunci printre zăbrele, și se simțeau ai dracului de tari, bărbați în toată puterea cuvîntului, ce mai.

("O, Rosie, o, iubito,
strecoară-te acum,
strecoară-te,
micul Robert Anthony vrea
să te joci cu el.")*

5. Și a venit o altă marți, la fel ca cea dinainte, la fel ca cea dinaintea celei dinainte. Numai rememorînd formidabilul șir de zile de marți și de luni și de duminică pe care le-ai trăit te-apucă amețeala. Te gîndești să furi cîteva ore de somn sleit, după ce ai înfulecat conserva de biosin aruncată de cineva (Assante?) prin fanta folosită cîndva pentru corespondență.

Talkie răspîndește deja un miros dulceag, de depozit la două săptămîni după ce-ai pus otravă pentru șoareci. Aseară l-ai privit în oglindă. O momîie înțepenită cu gura căscată într-un soi de mirare năucă, de parcă Dincolo l-a întîmpinat Ioana D'Arc pozînd fără sutien. Din ochi i se scurgea pe obraji o zeamă tulbure, ca la pisicile neîngrijite. În rest, nimic deosebit. Rezultatul nu te-a mulțumit, însă, și i-ai sondat creierul. Pustiu și rece ca un buncăr antinuclear dezafectat.

Degetele îți dansează pe taste, cu grația grăbită a profesionistului, căutînd, căutînd mereu.

ACCES DENIED. ACCES DENIED.
ACCES DENIED.

Alergi prin culoare inuman de regulate,

*)"How Many More Times"-Led Zeppelin

late maratonist pe un traseu fractalic identic cu sine însuşi. Pixeli îţi marchează drumul, ca nişte repere lăsate de o Ariadnă de la Electronic Frontier Foundation.

ACCES DENIED. ACCES DENIED. ACCES DENIED.

Nerăbdarea devine obişnuinţă, conştientul zboară spre alte ţărmuri şi acţionezi practic reflex, precum cîinii lui Pavlov. Nu te plictiseşti, pentru că-ţi place ceea ce faci, te simţi aproape acasă în spaţiul acela rece, ignorat de ghidurile turistice.

ACCES DENIED. ACCES DENIED.
ACCES GRANTED.

Degetele cuplează diem-urile înainte să realizezi ce se întîmplă. Reglezi parametrii. Te strecori ca un vierme sub cortexul victimei, pipăindu-i atent subliminalul. Prospătură. De-abia ieşită din îmbîcseala pubertăţii, se ştie drăguţă, dorită, visată chiar. Virgină. Dar parcă stai să mai alegi? Numai Talkie strîmba mereu din nas, se enerva chiar teribil cînd lucrurile nu-i reuşeau. Nu-ţi place să-ţi aminteşti cum a împins-o pe pictoriţa aia *aftergrunge*-istă să-şi zugrăvească dormitorul cu propriul creier prin metoda "capu-n perete".

Nu bănuie nimic puicuţa. Şi ce varză are acolo, dedesubt! Maică-sa a ignorat-o în copilărie, taică-său, manipulator de miliarde la interdata, mai mult pleacă decît vine, singura ei prietenă s-a mutat la Milano, cam departe de Varşovia ei, şi tot felul de chestii de-astea.

- Aha! ţi-am tras-o, puişor! scrîşneşti micşorînd pupilele.

Maximizezi intensitatea senzitivă. Stabileşti intervalul temporal la o oră. N-ai vrea totuşi s-o trimiţi într-o cameră cu pereţii capitonaţi. Alegi apoi decorul: apartamentul nupţial de la "Normandie". Un cămin uriaş, în care buşteni adevăraţi răspîndesc un miros cald de pădure. Draperii grele de catifea. Un Klee, sfeşnice de bronz, pat cu baldachin.

O pregăteşti pe ea. Îi strecori dorinţa unei experienţe noi şi angoasa solitudinii. Îi împrospătezi amintirea profesorăşului de filosofie de care s-a îndrăgostit la cincisprezece ani. Blochezi orice complex virginal. Îi înmoi teama de durere.

Apoi apari tu, suprapus pe *chromakey* cu ajutorul unui program interfaţă. Mascul ideal, reconstituit după arhetipul pe care l-ai dezgropat de sub cortexul ei. Înalt, suplu, binenţeles brunet cu ochii verzi. **Hollywood** scrie pe tine, cu litere de neon. Costum negru, cămaşă albă, cravată roşie, de mătase, prinsă cu un ac discret. Nu, nu! Îi simţi imediat ezitarea. Ştergi totul din două mişcări. Porţi acum blue-jeans drepţi, tricou roz cu imprimeuri erotice, vestă de piele deschisă în faţă. Fluxul ei se colorează în roşu. Perfect, meştere! Îi programezi un strop de teamă de ceva aflat dincolo de uşă, un alien a la Giger care n-are altceva mai bun de făcut decît s-o urmărească pe ea. Îi insufli încredere în tine, deşi, probabil că nu mai era nevoie. Fluxul virează lasciv spre violet. O iei în braţe, mîngîind-o uşor pe păr. Crisparea se topeşte încet-încet, prea încet Doamne! Două ore îţi trebuie în ritmul ăsta. Pui un CD interactiv de *sexy spiritual*. Proiectezi imaginile pe tavan. Glanda hipofiză pompează intens.

Dan JUNGHIATU: DEBUT

Îi prinzi obrajii în căuşul palmelor,îi ridici faţa spre tine şi o săruţi, mai întîi cast. Ea închide ochii (roşu, noian de roşu) şi se lipeşte de tine, de la genunchi pînă la sîni. Elimini hainele, devenite inutile. Îi simţi pîntecul începînd să palpite, să se frece circular de sexul tău în erecţie. O culci tandru pe pat. Timpul trece, lasă vrăjelile, Walkie!

O pătrunzi pe neaşteptate, brutal. Ea ţipă, înfigîndu-şi unghiile în umerii tăi. Vezi durerea explodîndu-i în spatele frunţii. Continui, totuşi, pînă la capăt, apoi deconectezi.

Te simţi de parcă ai fi desfundat o chiuvetă. Paştele mă-sii de viaţă! Îţi aminteşti, nu ştiu cum se face dar tocmai acum îţi aminteşti, de o altă săptămînă în care tu şi Talkie aţi trecut printr-o mulţime de mîini şi o mulţime de oameni v-au întors pe toate feţele. Vezi o matahală în halat alb, cu o mutră antipatică de fundamentalist, aplecîndu-se către maică-ta:

- Doamnă Assante, îmi pare sincer rău. Concluzia e, din păcate, clară: separaţie imposibilă. ***Overintroiecţie*** aş numi cauza, adică fiii dumneavoastră au practic un singur eu, altfel nu ştiu cum să vă explic. Sînt un soi de Walkie-Talkie, dacă înţelegeţi. Un soi de Walkie-Talkie... Un soi de Walkie-Talkie...

Îţi scuturi capul ca pentru a alunga un roi de viespi. Inutil însă, roiul este în tine şi tu o ştii, o ştii acum prea bine. Simţi mişcare în păr, undeva în dosul urechii. Apleci fruntea spre consolă într-o rugăciune mută şi-ţi treci degetele prin plete. Ceva cade între taste. O cădere moale, înceată. Corpul translucid, de forma unei capsule de antibiotic, se arcuieşte încercînd să scape. Îl striveşti cu *light-pen*-ul, nu fără o umbră de greaţă. Şi auzi un hohot de rîs venind parcă dinăuntrul tău. Sau poate că numai ţi s-a părut. Poate că oboseala îţi joacă feste. Poate că sunetul a venit din stradă. De la vecini? Poate că...

Dan COROIU

(continuare din pagina 13)

Cum s-o iertăm cînd ne-a făcut să aruncăm cu pietre? Nici un călău nu-şi iartă victimele.

"Cine se simte curat să arunce primul."

Semnele lăsate de pietre pe chipul ei o fac şi mai frumoasă. Oricine o vede, bărbat, simte în nări, pe dată, mirosul sîngelui ei. Chemarea ei.

Pe ecranul imens, Madia se îndepărtează şi-n urma ei rămîne mirosul care mă-nebuneşte. Îmi simt sîngele ridicîndu-se în mine pînă-n vîrful vîrfurilor şi sensongul explodează în aerul din jur. Filtrele se schimbă, sînt roşii acum. Masna Piya îşi trece dextra peste corzi, acordurile grave se limpezec şi, de undeva, din adîncuri, eu ştiu de unde, apar valurile. Imaginea maestrului se estompează, rămîn doar sensongul şi valurile. Tremurătoare la început, din ce în ce mai agitate pe urmă, în final agresive, valurile.

Trecătorii mă privesc miraţi.

Dincolo de ură este iubirea. Ca o uşă, ca o rană ca un cui.

Sînt singurul care am iertat-o. O iubesc.

Nu-mi mai simt mîinile.Mi-au amorţit. N-am crezut niciodată că poate fi aşa rău. Ba nu, nu mi-au amorţit. Mă dor aşa de tare, că parcă nici nu mai sînt ale mele. Mă dor. Mai ales cuiele mă dor. Pofta cu care mi le-au bătut în palme. Ca atunci. Şi chipurile lor desfigurate de ură.

De-aici, de sus, totul se vede altfel. Dar, oricum, nu mai contează.

In faţa mea s-a oprit o femeie. Mă uit în ochii ei şi mi se pare că-i mama. Probabil că toţi muribunzii simt asta. Din răni, sîngele-mi picură şi ea sare în lături, ferindu-şi coşul. Prea tîrziu. Se uită la mine şi spune:

- Tu eşti, sau aşteptăm pe altul?

- Eu sînt. Eu.

MADIA MANGALENA SAU DINCOLO DE URA

LUCIAN BĂBEANU
realizatorul emisiunii
Flash SF declară:

Ar trebui să fim temperaţi !

- Cum ai ajuns la SF ?

- Cred că de la Papa mi se trage. Bunul meu tată citea, cînd nu gătea, colecţia de povestiri. Mama a avut şi ea un cuvînt de spus, mai ales cînd mîzgăleam pereţii. Erau primii paşi spre creaţie, aşa că o făceam cu pasiune. Atunci, la vreo cinci ani, am constatat că desenatul pe pereţi are o particularitate excepţională - dreptul la o scatoalcă peste scăfîrlie. Aşa că m-am hotărît să trec la hîrtie.

- Deşi ai mulţi fani, tot atît de mulţi te contestă spunînd că utilizînd atît de mult rigla şi compasul ai pierdut legătura cu arta limitîndu-te la simple linii şi liniuţe pe hîrtie. Cînd crezi că le vei dovedi contrariul?

- Sper ca prima categorie să fie mai numeroasă. În ceea ce o priveşte pe a doua, ar trebui să înţeleagă ceea ce se numeşte STIL. Eu, de exemplu, cînd văd o lucrare de grafică şi dacă este un CYBERPUNK spun Ionuţ Bănuţă şi am dreptate, fără să mă intreseze semnătura. Perspectivele nu sînt niciodată limitate în artă.

- Ce sfaturi dai tinerilor creatori?

- Să nu se ia după sfaturi.

- Într-un articol din almanahul "Anticipaţia" ai fost etichetat ca făcînd parte din ceea ce am denumit "verига lipsă". Cum vezi tu colaborarea între generaţiile'80 şi '90?

- Dacă sînt considerat ca fiind "veriga lipsă", atunci e sigur că ocup un loc destul de important. Căci fără "verigi" sistemul nu poate funcţiona nu se poate trece de la *ceva* la *altceva* decît prin aceste verigi.

De altfel ştiu cîte ceva despre tipul care m-a "etichetat"în felul ăsta şi o să ne mai vedem. În ceea ce priveşte colaborarea dintre generaţia '80 şi '90 voi încerca să pun în evidenţă în cadrul FLASH-ului creatori tineri, talentaţi şi de aceea consider colaborarea cu JSF ca foarte importantă.

- Am observat, cu prilejul unui interviu la Radio Prahova că era cît pe-aci să intri într-o polemică cu Dănuţ Ivănescu atunci cînd s-a abordat problema religiei.

- Mi-am dat seama că e o provocare specifică lui Cătălin. Este un redactor care ştie să-şi construiască emisiunea. Asta înseamnă profesionalism. Am tăcut mîlc pentru că am fi făcut emisiunea praf dacă dezvoltam ideea. Dănuţ, pentru care am o stimă deosebită, are ceva special raportat la credinţă, acel ceva care nu e prezent la mine. Fiecare n-are decît să creadă în ce vrea, dar cu o condiţie: să nu fie forţat să o facă pentru că atunci credinţa se transformă în ideologie. Mai ştim noi şi alte ideologii unde, spre exemplu, anticoncepţia şi avortul erau interzise. Nu uita că SF-ul poate descrie şi explica fenomene care, altă dată, erau considerate minuni.

- Probabil foarte mulţi sf-işti au citit articolele semnate Aurel Cărăşel referitoare la Festivalul Quasar ...

- Îmi pare rău că Aurel Cărăşel s-a mărginit să privească şi să dea tîrcoale decît să ceară acordul persoanelor vizate în vederea obţinerii unui interviu. Probabil că din punctul dumnealui de vedere ar fi fost mult mai complicat. Articolul, o nostimadă retorică, încerca să speculeze ideea unui aranjament la ***nivel înalt*** în ceea ce priveşte acordarea premiilor. *(Premii care, conform unui obicel, erau foarte aproape să rămînă fără suport material. Nu mai ştiu dacă Ionuţ a accentuat acest lucru, dar fără ajutorul substanţial al ediurii Nemira - care rămîne în continuare piesa de bază pentru toate acţiunile fandomului - premiile Festivalului nu ar mai fi fost atît de consistente. Nn)* Se pare că dintr-un articol domnul C.A. poate face orice, numai un articol nu. Din punctul meu de vedere mi se pare firesc, căci trebuie să existe cineva care să se supună canoanelor ca raţiune existenţială. În consecinţă, conform ordinelor de mai sus se adoptă o atitudine conformistă: SF-ul devine mult prea important. Nu crezi că ar trebui să fim temperaţi?

- În încheiere spune-ne ce părere ai despre "JURNALUL SF"?

- Este o revistă se pare destul de importantă pentru a fi luată în considerare de emisiuni SF la fel de importante. "FLASH SF" este ceea ce se cheamă o îmbinare între pasiune şi Televiziune. În redacţie aproape toţi sîntem foarte tineri. Important e faptul că încercăm să fim o familie. Ideea mi-a venit imediat după RomCon 1993, iar redactorul şef, în persoana domnului Corneliu Toader, m-a sprijinit foarte mult ca să o pot realiza. Sper ca "FLASH-ul SF" să fie bine văzut de fandom iar în viitor aş dori să obţin un spaţiu ceva mai amplu.

A consemnat ,Ionuţ Bănuţă

Cătălin IONESCU

SF pe FM

Science Fiction FM s-a născut pe 19 mai 1993, ora 19.10, pe 69.26 MHz (frecvenţa postului Radio Prahova - Ploieşti) şi mai trăieşte şi azi.

Desigur, scopurile şi mijloacele unei emisiuni radiofonice sînt diferite de cele ale unui cenaclu. În principiu însă, SF FM se adresează în aceeaşi măsură unui public avizat, cît şi unui public curios. Concepută iniţial în spiritul strămbunei "tradiţii" Dan Ursuleanu- Ştefan Ghidoveanu, SF FM propune cîteva rubrici cu care ascultătorii - sperăm- s-au obişnuit.

Încercînd o privire critică, emisiunea a avut trei valuri: începutul, de nuanţă promiţătoare, perioada de mijloc în care emisiunea a alunecat spre monotonie şi în sfîrşit cel de-al treilea val, în care intenţiile de a prezenta şi promova SF-ul au evoluat spre o viziune extinsă, adică spre explorarea şi a altor domenii, a fantasticului în primul rînd (M. Eliade, I. P. Culianu, J.L. Borges, M. Yourcenar, etc.) dar şi a unor domenii conexe, horror-ul de pildă. Intenţia aceasta a existat însă din primul moment, pentru că primul roman prezentat pe post a fost "1984" de G. Orwell, un *"political fiction"* deci.

SF FM s-a dorit ancorată şi în realitate. Două emisiuni au fost consacrate manifestării PLOCON '93. Experimentul T, iniţiat cu elevi ai Liceului *Toma N. Socolescu* din Ploieşti a fost o încercare extinsă de extrapolare imaginativă a timpului. Concursul de proză scurtă SF din vara lui 1993 a avut cîştigător pe un băieţel de numai 11 ani, Cătălin Tilimpea.

Muzica prezentată în emisiune s-a constituit atît într-o viziune lărgită asupra muzicii de nuanţă SF; Vangelis şi J.M. Jarre, dar şi King Crimson, R. Waters şi Yes, de pildă.

Al treilea val va continua - în aşteptarea celui de-al patrulea. Pînă atunci însă, dacă aveţi posibilitateă, căutaţi în zona Ploieştului, pe scala radioului dumneavoastră frecvenţa de 69.26 MHz FM stereo şi ascultaţi marţea, între orele 19.10 şi 20.10 emisiunea SF FM. Iar dacă vă place, ba chiar şi dacă nu vă place, vă aşteptăm opiniile scrise pe adresa postului Radio Prahova. Noi, adică subsemnatul şi colegul Arthur Zaliriadis continuăm. Şi nu cu încăpăţînarea absurdă a celor plini de ei, ci încercînd modest să învăţe din propriile greşeli.

CINENEWS

 # După 21 de ani dedicaţi filmelor fantastice şi horror festivalul de la Avoriaz a sucombat devenind un "showroom" al cinematografiei franceze dedicat profesioniştilor. Din cele 15 filme prezentate 5 nu au interesat pe nimeni, iar celelalte 10- dintre care 3 în mod special: *Mina Tannenbaum, Cînd aveam cinci ani m-am sinucis* şi *Nouă luni*- au făcut obiectul negocierilor cu distribuitorii. Richard Boidin, directorul *Unifrance* speră ca de anul viitor "să extindă formula la cinematografiile europene pentru a face din Avoriaz (pe care dorim să-l cuplăm cu Sarasota) cea mai mare întîlnire de iarnă a cinemaului din Franţa".

 # Yves-Noel Fancois a început de pe 31 ianuarie, între Budapesta şi Paris filmările la primul său lung metraj: "Mo"" care este produs de Yves Gasser. Story-ul pare solid, cu referinţe la filmul negru, western, comedia americană clasică, universul din Brazil şi Total Recall.

 # După ce a scris scenariile pentru *Ursul*, *Numele trandafirului* şi *Amantul*, Gerard Brach a trecut la noul film al lui Jean-Jacques Annaud- *Utopia* (titlu provizoriu)- care se petrece într-o lume imaginară situată în Antarctica.

 # George Lucas pare de acord pentru a produce, Steven Spielberg pentru a regiza, iar Harrison Ford a acceptat ideea de a relua biciul. Aşa încît toate condiţiile fiind îndeplinite Jeb Stuart a început deja să scrie scenariul pentru cel de-al patrulea episod din aventurile lui Indiana Jones.

 # Stanley Kubrick, uluit de ceea ce au reuşit cei de la *ILM* pentru *Jurassic Park*, pregăteşte pentru Warner un film- *Artificial Intelligence*, doldora de efecte speciale şi imagini de sinteză.

Ionuţ BĂNUŢĂ

TELEX INTERN

❶ Conducerea FNTSF anunţă şedinţa consiliului de conducere în ziua de 23 aprilie, ora 10.00 a.c. la Ecran Club (Calea Grozăveşti, nr. 82, Sector 6, Bucureşti).

Pot participa cîte doi reprezentanţi mandataţi în scris de conducerea asociaţiilor afiliate la FNTSF (din care unul cu drept de vot) şi unul- doi reprezentanţi ai grupărilor sf neafiliate încă şi care doresc să facă parte din Federaţie.

Se vor face alegeri pentru Consiliul de conducere şi se vor discuta Statutul, modul de reprezentare la euROcon '94, participarea la tabăra de vară.

Informaţii suplimentare: 01-7817237 (după ora 21.00).

❷ Joi, 7 aprilie, ac, la Bacău a avut loc lansarea numărului 65 al JSF, număr ce deschide un lung şir de numere speciale cu scriitori români. Se pare că această iniţiativă a avut un puternic ecou în mediile culturale. În orice caz mijloacele audio-vizuale ale Bacăului şi-au dovedit din plin eficienţa.Şi vă mai putem dezvălui faptul că JSF-ul a cîştigat un redutabil critic literar în persoana domnului Ovidiu Bufnilă.

❸ Şi fiindcă tot veni vorba de numere speciale s-au mai conturat două: unul în colaborare cu SUPER NOVA, iar cel de al doilea cu Asociaţia GENEZE din Buzău.

❹ Orice informaţie despre concursul de BD ce are loc cu prilejul euROcon-ului la Florin Leodor Dănilă 056/166658.

❺ Am primit mascota euROon-ului dar condiţiile tipografice nu permit reproducerea ei.

❻ În perioada 13-17 mai 1994 Şcoala nr 41 din Galaţi găzduieşte o expoziţie de carte SF.

APARITII EDITORIALE

Ediţia în engleză a fanzinului Sigma editat de Dan Popescu

NEMIRA

Ph.K. Dick- *Timpul dezarticulat*

William Peter Bletty - *Exorcistul*

Katherine Kurtz & Deborah Turner Harris - *Iniţiatul*

CRISTIAN

Alan Dean Foster - *Alien 3*

ELIT COMENTATOR

Randall Frakes, W. H. Wisher - *Terminator*

OLIMP

Diane Carey - *Star Trek*

TEORA

Alan Dean Foster - *Star Trek*

ŞTIINŢĂ ŞI TEHNICĂ SA

Philip K. Dick - *Loteria solară*

CLASIC

Philip K. Dick - *Invazia divină*

ENTITY *(Entitatea)*

Scenariul: Frank De Felitta Regia: Sidney J.Furie
Cu: Barbara Hershey , Ron Silver, David Labiosa

Povestea Carlei din Los Angeles, a polarizat atenţia încă din octombrie 1976.

Carla, femeia care îşi creşte singură copiii, făcuţi fiecare cu alt bărbat, femeia care abia are bani să-şi plătească chiria, sparge imaginea tipică a femeii americane. Căci filme în care o femeie se chinuie singură în mijlocul atîtor neajunsuri, fără să se prostitueze sau să vîndă droguri, sînt prea puţine. Prototipul de personaj interpretat de Barbara Hershey, este caracteristic mai mult femeilor din ţările Europei de Est. Dar acest desen incipient nu este decît un motiv, pentru că nu este adîncit cum trebuie. Şi nici nu avea de ce, din moment ce tema filmului era alta.

DON SIMON

Acum este momentul, după această trecere sumară prin viaţa Carlei, să intervină *americănescul*. Acel *americănesc* despre care vreau să vă vorbesc, este o „entitate" aşa cum spune şi titlul, un spirit (?) cu apucături sexuale demne de indivizi cu cele mai pătrate fălci. O entitate căreia şi o muscă obsedată i-ar face plecăciuni.

Carla este violată în mai multe rînduri. Preludiul este construit din cadre care te îmbolnăvesc de nervi. Nu este nici acel preambul ce generează starea de excitaţie maximă. Iar atentatorul nu ştiu dacă poate fi numit spirit, de aceea am şi pus semnul întrebării. Pentru că acel nevăzut care o trînteşte pe femeie în pat, sau îi presează capul într-o oglindă, acel nevăzut care apasă carnea Carlei, şi care lasă vînătăi, presupune o existenţă fizică. Ce duh ar putea să facă toatea astea?

Carla nu este crezută atunci cînd se confesează, pentru că acel ceva îşi face simţită prezenţa doar în preajma ei.

Femeia este dezorientată, căci stress-ul şi angoasa o fac să amestece realitatea cu visul. N-o crede nici psihiatrul, nici prietena ei, nimeni din familie şi te gîndeşti că asta vrea şi entitatea: s-o aducă în pragul falimentului raţional. Însă nu este adevărat, pentru că nevăzutul are aşa de mulţi hormoni, încît nu mai are răbdare ca femeia să rămînă singură. O violează în prezenţa copiilor şi chiar sub ochii prietenului ei.

Este momentul cînd apare o echipă de specialişti în parapsihologie, cînd trebuie frînte barierele între real şi fantastic, este momentul cînd aceşti pionieri ai ştiinţelor virgine vor trebui să semneze pactul cu psihiatrii.

„Entity", aşa cum ne spun producătorii, are personaje cu nume fictive, care ticluiesc o poveste întîmplată aievea. Ei ne asigură că femeia Carla încă mai trăieşte undeva în Texas şi că acea entitate...

Dar nu vă mai spun. Altfel ce rost ar mai avea să vedeţi filmul? Motto-ul filmului este următorul: „Nu există scăpare faţă de cei nevăzuţi care ne urmăresc".

Şi eu zic: să fie la ei acolo!

VideoManiA